ὁ τοῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

EURIPIDIS

ORESTES.

ADJECTA EST AD FINEM
VERSIO LATINA, EX EDITIONE
J. BARNES.

——— Agamemnonius ſcenis agitatus Oreſtes
Armatam facibus matrem et Serpentibus atris
——— fugit, ultriceſque ſedent in limine Dirae. VIRG.

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν Ἐριννύας· ὃ δὲ ἐφαντάσθη, μικρῷ δεῖν, θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν.
LONGINUS.

100 / 19
6

GLASGUAE,
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
M.DCC.LIII.

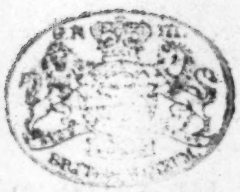

Ὁ τοῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

*

Ὁ τοῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΛΕΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ηλέκτρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. ΟΥΚ ἔστιν ὕδεν ὄφελον, ὥδ' εἰπεῖν ἔπος,
ὐδὲ πάθος, ὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
ἧς ὐκ ἄν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπυ φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κ' ὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγυσι, Τάνταλος,
κορυφῆς ὑπερτέλλονθα δειμαίνων πέτρον,
ἀέρι ποτᾶται, κἠ τίνει ταύτην δίκην,
ὡς μὲν λέγυσιν, ὅτι, θεοῖς, ἄνθρωπος ὢν,
κοινῆς τραπέζης ἄξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
ἔτος φυτεύει Πέλοπα· τῶδ' Ατρεὺς ἔφυ.
ὦ σέμματα ξήνασ', ἐπέκλωσεν θεὰ
Ερις, Θυέστη πόλεμον, ὅντι συγγόνῳ,
θέσθαι· τί τ' ἄρρην' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδωσε δ' ὃν νιν τέκν' ἀποκλείνας Ατρεύς.
Ατρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Αγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης ματρὸς Αερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς συσσμένην

Μενέλεως Ἑλένην, ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ὦ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, ματρὸς ἀνοσιωτάτας·
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσμαλι
ἔκτεινεν. ὧν δ' ἕκατι, παρθένον λέγειν
ὑ καλόν. ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβῳ δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην, μητέρ', ἥ σφ' ἐγείναλο,
κτεῖναι, πρὸς ὑχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρων,
ὅμως δ' ἀπέκλειν', ὑκ ἀπειθήσας θεῷ.
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνῳ,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν συγκαλείργασαι τάδε.
ἐντεῦθεν, ἀγρίᾳ συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται· τὸ ματρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἔκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισαι δέμας.

ὧν ὅτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
ὑ λυτρ᾽ ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ᾽ ἔσω
κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κυφιαθῇ νόσῳ,
ἔμφρων δακρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
Ἔδοξε δ᾽ Ἀργεῖ τῷδε, μήθ᾽ ἡμᾶς σέβειν,
μὴ πυρὶ, δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
ματροκτονοῦντας. κυρία δ᾽ ἡδ᾽ ἡμέρα
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πέτρωμάτι,
ἢ φάσγανον θήξαντ᾽ ἐπ᾽ αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν᾽ ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαμσι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύσονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ᾽ ἡμέραν σείχουσαν, ὧν ὑπ᾽ Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέπλων ἔλθῃ βολὰς,
πρὸς πεμψεν εἰς δῶμ᾽ ἡμέτερον. ἔστιν δ᾽ ἔσω
κλαίουσ᾽ ἀδελφὴν συμφορᾶς τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν᾽ ἀλγέων παραψυχήν·

ἦν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε ματρὶ παρέδωκε τρέφειν
Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
Βλέπω δὲ πᾶσαν εἴσοδον, ποῖ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκοντ'. ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀθενῆς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνῳ πάρα
σωθῶμεν. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

Ε. ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κ' Ἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἡλέκτρα χρόνῳ,
ὤμοι, ὦ τάλαινα, σύ τε, κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης ματρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
προσφθέγμασιν γὰρ ᾗ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καί τοι ξένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς· ἦν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ', ὅμως δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.

Η. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἄν, ἃ γε παροῦσ' ὁρᾷς
ἐν συμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;

ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ ὅστος ὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω. τὰ τύτυ δ' ὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ' εἶ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις,
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
Ε. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
Η. ἐξ ὅπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
Ε. ὦ μέλεος· ἡ τεκῦσά θ', ὡς διώλετο.
Η. ὅτως ἔχει τάδ', ὥς τ' ἀπείρηκ' ἐν κα-
κοῖς. [θένε;
Ε. ῳρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἄν δῆτά μοι τι, παρ-
Η. ὡς ἄχολός γε συγγόνυ προσεδρία.
Ε. βύλῃ τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
Η. ματρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς, τίνος χάριν;
Ε. κόμης ἀπαρχὰς, κὴ χοὰς φέρυσ' ἐμάς.
Η. σοὶ δ' ὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον ςείχειν
τάφον;
Ε. δεῖξαι γὰρ Αργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι·
Η. ὄψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιπῦσ' αἰσ-
χρῶς δόμυς.
Ε. ὀρθῶς ἔλεξας, ὐ φίλως δέ μοι λέγεις.
Η. αἰδὼς δὲ δή τις ἐς Μυκηναίυς ἔχει;

Ε. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
Η. δεινὸν γὰρ, Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
Ε. σύνυν χάριν μοι τὸν φόβον λύσασα δός.
Η. ὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
Ε. αἰσχρόν γε μέντοι πρόσπολον φέρειν τάδε.
Η. τί δ' ὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
Ε. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν ὐ καλόν.
Η. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
Ε. ὀρθῶς ἔλεξας, πείθομαί τέ σοι, κόρη.
καὶ πέμψομαί γε θυγάτερ', εὖ γάρ τοι λέγεις.
Ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς.
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, λέξον τάδε.
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταφεῖσά τε

Αργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε, κ᾽ σοὶ, κ᾽ τῶσει, γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', ὃς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν,
ἅπανθ' ὑπιχνῶ νερλέρων δωρήματα.
ἴθ', ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε, κ᾽ χοὰς τάφῳ
δὸς, ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.
Η. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκλημένοις.
εἶδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἐστὶ δ' ἡ πάλαι γύνη.
θεοί σε μισήσειαν, ὡς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
αἴδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνωδοί. τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μήδ' ἔσω κλύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι συμφορὰ γενήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'

Χ. Σῖγα, σῖγα· λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
τιθεῖτε, μὴ κλυπεῖτε, μήδ' ἔσω κλύπος.
Η. ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖσ',
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.
Χ. ἰδὲ πείθομαι. Η. ἄ ἄ, σύριγγος
ὅπως πνοὰ
λεπτῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
Χ. ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν. Η. ναὶ ὄτω.
κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι. λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ,τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε·
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'

Χ. πῶς ἔχει; λόγυ μετάδος, ὦ φίλα.
Η. τίνα τύχαν εἴπω, τίνα δὲ συμφοράν;
ἔτι μὲν ἐμπνέει,
βραχὺ δ' ἀναστένει,
Χ. τί φής; ὦ τάλας· Η. ὀλεῖς, εἰ βλέ-

φαρα κινήσεις
ὕπνῳ γλυκυτάταν φερομένῳ χαράν.
Χ. ὦ μέλεος ἐχθίστων θεο-
θεν ἐργμάτων. ὦ τάλας, φεῦ μόχθων.
Η. ἄ, ἄ.
ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
Η. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα,
θωΰξασ', ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
εὖδειν μὲν ἦν νιν ἔδοξα.
ἆκ' ἀφ' ἡμῶν; ἆκ' ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἰλίξεις,
μεθεμένα κτύπου;
Χ. ὑπνώσει. Η. λέγεις εὖ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Χ. πότνια, πότνια Νὺξ,
ὑπνοδότφρα τῶν
πολυπόνων βροτῶν,

Ερεβόθεν ἴθι,
μόλε κατάπτερος
τὸν Αγαμεμνόνειον ἐπὶ δόμον.
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων,
ὑπό τε συμφορᾶς,
διοιχόμεθα, διοιχόμεθα.
Η. κτύπον ἠγάγετ'. Χ. ὐχί.
Η. σῖγα, σῖγα · φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον, ἀπὸ λέχεος,
ἥσυχον ὕπνῳ χαρὰν παρέξεις, ὦ φίλα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. θρόει, τίς κακῶν τελευτὰ μένει;
Η. θανεῖν. τί δ' ἄλλό γ' εἰπω;
ὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
Χ. πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος.
Η. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπὸ φόνον αἷμα δύς,
πατροφόνῳ ματέρος,
Χ. δίκαια μὲν, καλῶς δ' ὐ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. ἔκανες, ἔθανες, ὦ
τεκομένα με

μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα, τέκνα τε τάδε
σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ', ὀλόμεθ', ἰσονέκυες
σύ γὰρ τ' ἐν νεκροῖς,
τόθ' ἐμὸν οἴχεται
βίᾳ τὸ πλέον μέρος ἐν
σοναχῇσί τε κἠγόοις,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἐπεὶ δ', ἄτεκνος, ἄτε, βίοτον
ἀμέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.

ΧΟΡΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. ὅρα, παρῶσα, παρθέν' Ηλέκ]ρα, πέλας,
μὴ κατθανών σε σύ]γονος λέληθ' ὅδε·
ὡ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.
Ο. ὦ φίλον ὕπνε θέλ]ητρον, ἐπίκωρον νόσῳ,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ ποτνία λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυσυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν πότ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;

ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
Η. ὦ φίλταθ', ὡς μ' ἠύφρανας εἰς ὕπνον πε-
σών.
βούλει θίγω σου, κἀναχυφίσω δέμας;
Ο. λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
σώματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Η. ἰδού· τὸ δύλευμ' ἡδύ, κ' οὐκ ἀναίνομαι
ἀδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
Ο. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρά, κἀ αὐχμώδη
κόμην
ἄφελε προσώπου, λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
Η. ὦ βοσρύχων πινῶδες, ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλυσίας.
Ο. κλινόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις, ὅταν μ' ἀνῇ νόσος
μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κ' ἀθενῶ μέλη.
Η. ἰδού· φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον·
ἀνιαρὸν ὄντως κλῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
Ο. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον· ἀνακύκλει δέμας.
Χ. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, ἀπορίας ὕπο.
Η. ἦ κἀπὶ γαίης ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Ο. μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγείας ἔχει.

κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
Η. ἄκουε δήνυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐριννύες.
Ο. λέξεις τι καινόν; κ' εἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις.
εἰ δ' εἰς βλάβην τίν', ἄλις ἔχω τὸ δυσκυχεῖν.
Η. Μενέλαος ἥκει, σὸς κασίγνητος πατρὸς,
ἐν Ναυπλίῳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
Ο. ὠῶς εἶπας; ἦκε φῶς ἐμοῖς κἀσοῖς κακοῖς,
ἀνὴρ ὁμογενὴς, κἀχάριτας ἔχων πατρός;
Η. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τυχέων.
Ο. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν,
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
Η. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλέες τ' ἀν' Ἑλλάδα.
Ο. σὺ νῦν διάφερε τῶν κακῶν. ἔξεστι γὰρ,
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ κἀφρόνει τάδε.
Η. οἴ μοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺ δὲ μετέθου λύσαν, ἄρτι σωφρονῶν.
Ο. ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σὲ, μὴ πίσει μοι
τὰς αἱματωπὺς κἀδρακοντώδεις κόρας·
αὗται, γὰρ, αὗται, πλησίον θρώσκουσί μου.

Η. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις
ὁρᾷς γὰρ ὄδε' ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
Ο. ὦ Φοῖβ', ἀποκλενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
Η. ὅ τοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας ἐμὴν,
χήσω σε πηδᾶν δυσχερῆ πηδήματα.
Ο. μέθες, μί' ὅσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
Η. οἴ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
Ο. δὸς τόξα μοι κερκλά, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.
Η. βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;
Ο. εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούει'; οὐχ ὁρᾷσθ' ἐκηβόλων
τόξων πλερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
ἆ, ἆ.
τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πλεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτίαθε θέσφατα.
ἔα.
τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;

ωοῖ, ποῖ, ποθ' ἡλάμεθα δεμνίων ἄπο·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ;
σύγγονε, τί κλαίῃς, κρᾶτα θεῖσ' ἔσω πέπλων;
αἰσχύνομαί, σοι μεταδιδὺς πόνων ἐμῶν,
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἔκατι συντήκου κακῶν,
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἴργασαι δ' ἐμοὶ
ματρῷον αἷμα. Λοξία δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἐς ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ἤυφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμόν, εἰ κατ' ὄμματα
ἔξισόρρωνιν, μητέρ' εἰ κτεῖναι με χρή,
πολλὰς γενείου τῆσδ' ἂν ἐκλεῖναι λιτὰς,
μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς ὧσαι ξίφος·
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ, νῦν, ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κ' ει μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μοι τὸ δεινὸν μὴ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε, παραμυθοῦ θ'. ὅταν δὲ σὺ σφένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.

ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ' ἄρεξαι, λουτρά τ' ἐπὶ χρωὶ βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἡ προσεδρία νόσον
κτήσῃ τίν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
Η. οὐκ ἔξι. σὺν σοι κατθανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν. ἔχει γὰρ ταυτόν. ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀναίδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος. εἰ δέ σοι δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'. ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας·
καὶ μὴ τὰ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ σρωτοῦ λέχους·
κἂν μὴ νοσῇς, γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίνεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. αἲ, αἲ,
δρομάδες ὦ πτεροφόροι
ὠοτνιάδες θεαὶ,

Αβάκχευτον αἰ θίασον ἐλάχετ' ἐν
δάκρυσι, κὴ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες· αἵ τε
τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τίνυμεναι φόνον·
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Αγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκ-
λαθέσθαι λύσας μανιάδος,
φοιταλέᾳ. φεῦ μόχθων.
οἵων, ὦ τάλας, ὀρεχθεὶς, ἔρρεις,
τρίποδος ἀπόφασιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακεν, ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

ΑΝΤΙΣΤΟΦΗ.

Ἰὼ Ζεῦ,
τίς ἔλεος; τίς ὅδ' ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται,
θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ὦ δάκρυα
δάκρυσι συμβάλλει;
πορεύων τὶς εἰς δόμους, ἀλασόρων
μαλέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει.
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι.

ὁ μέγας ὄλβος ὑ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτυ θοᾶς
τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
δεινῶν πόνων, ὡς πόντυ,
λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογάνων γάμων
τῶν ἀπὸ Ταντάλυ σέβεθαί με χρή;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ ςείχει
Μενέλαος ἄναξ, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶθαι,
τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ, χιλιόναυν ςρατὸν ὁρμισας
εἰς γῆν Ασίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ἤυχυ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καλαςένω.
κύκλῳ γὰρ εἰληθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
ὑ πώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἐςίαν.
Αγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιςάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέα προσίχων πρῶραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός·
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παραςαθείς·
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
λάτροῖσιν ἀλόχῳ περιπεσὼν πανυςάτοις.
δακρύων τ' ἔπλησεν ἐμέ τε, κὴ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν. ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας φαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
λοχῶν Ορέςην παῖδα τὸν Αγαμέμνονος,
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν, κὴ μαίρα,
ὡς εὐτυχοῦντας· ἔκλυον ἀλικτύπων τινὸς

τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπῃ ’στὶν, εἶπατ’, ὦ νεανίδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δειν’ ἔτλη κακά;
βρέφος γὰρ ἦν τότ’ ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ’ ἐξέλιπον μέλαθρον, ἐς Τροῖαν ἰών.
ὡς’ ὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ’ ἄν, εἰσιδών.
Ο. ὅδ’ εἰμ’ Ορέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς,
ἐκὼν ἐγώ σοι τἀ’μὰ σημανῶ κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω
ἱκέτης, ἄφυλλῳ στόμαλος ἐξάπλων λιτάς.
σῶσόν μ’· ἀφῖξαι δ’ αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
Μ. ὦ θεοὶ, τί λεύσω; τίνα δέδορκα νεκρῶν;
Ο. εὖ γ’ εἶπας, ὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ’ ὁρῶ.
Μ. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, λάλας.
Ο. ὐχ ἡ πρόσοψίς μ’, ἀλλὰ τἀ’γ’ αἰκίζεται.
Μ. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
Ο. τὸ σῶμα φρῶδον, τό δ’ ὄνομ’ ὐ λέλοιπέ μέ.
Μ. ὦ παραλογόν μοι σὴ φανεῖσ’ ἀμορφία.
Ο. ὅδ’ εἰμὶ ματρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
Μ. ἤκουσα· φείδου δ’ ὀλιγάκις λέγων κακά.
Ο. φθόμεθ’, ὁ δαίμων δ’ ἐς ἐμὲ πλεῖστος κακῶν.

Μ. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;

Ο. ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δειν' εἰργασμένος.

Μ. πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.

Ο. λύπη μάλισά δ' ἡ διαφθείρουσά με.

Μ. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.

Ο. μανίαι τε, μητρὸς θ' αἵματος τιμωρίαι.

Μ. ἤρξω δὲ λύσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;

Ο. ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκων τάφῳ.

Μ. ὡότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;

Ο. νυκτὸς, φυλάσσων ὀσέων ἀναίρεσιν.

Μ. ὡαρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;

Ο. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα κἠμαὶ φόνον.

Μ. ἐκφασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

Ο. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.

Μ. οἶδ', ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' ὑ βόλομαι.

Ο. σεμναί γαρ· ἀπαίδευτον δ' ἀπορέπει λέγειν.

Μ. αἵδ' αἱ σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;

Ο. οἵ μοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.

Μ. ὑ δῆτα πάσχειν, δῆτα τὰς εἰργασμένας;

Ο. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς.

Μ. μὴ θάναλον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
Ο. Φοίβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
Μ. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ κ' τῆς δίκης;
Ο. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ,τί ποτ' εἰσὶν θεοί.
Μ. κἆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
Ο. μέλλει· τὸ θεῖόν ἐστι τοιοῦτον φύσει.
Μ. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
Ο. ἕκλον τόδ' ἦμαρ, ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
Μ. ὡς ταχὺ μεληλθόν σ' αἷμα μαλέρος θεᾶς;
Ο. οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ', εἰς φίλους εἶπων κακῶς.
Μ. πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
Ο. ὄπω. τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.
Μ. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
Ο. μισούμεθ' ὅτως ὥστε μὴ προσεννέπειν·
Μ. οὐδ' ἤγνισαι σῶν αἵματα καλὰ νόμους χεροῖν;
Ο. ἐκβαλλόμαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μολῶ.
Μ. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
Ο. Οἰαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
Μ. συνῆκα. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου.
Ο. ἦκον μελῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
Μ. τίς δ' ἄλλος; ἢ που τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φί-

λων;

Ο. ἤτοί μ' ὑβρίζυσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
Μ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
Ο. ὠῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι.
Μ. τί δρῶντες, ὅ,τι κἠ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
Ο. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῆδ' ἡμέρᾳ.
Μ. φεύγειν πόλιν τήνδ'; ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
Ο. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πεπρώμεθα.
Μ. κἄτ' οὐχὶ φεύγεις γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
Ο. κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
Μ. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χθονός;
Ο. πάντων πρὸς ἀστῶν· ὡς θάνω, βραχὺς λόγος.
Μ. ὦ μέλεος, ἥκεις συμφορᾶς εἰς τἄσχατον.
Ο. εἴς σ' ἐλπὶς ἦ μὴ καταφυγὰς ἔχῃ κακῶν.
ἀλλ', ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολών,
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας·
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ', ἀντιλάζου κἠ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς ὅς σε δεῖ.

ὄνομα, γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
Χ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κυρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
Ο. ἀπωλόμην, Μενέλαε, Τυνδάρεως ὅδε
σείχει πρὸς ἡμᾶς, ὃ μάλις' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Αγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα·
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω.
οἵς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς. τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ, ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;
Τ. ὤ, πῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας
τάφῳ
χοὰς χέόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
ἥκει σὺν ἁλόχῳ πολυεἰὴς σεσωσμένος·
ἄγετέ με· χρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτῷ θέλω

σὰς, ἀσπάσασθαι χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
Μ. ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
Τ. ὦ χαῖρε κἀ σὺ Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
ἔα. τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
σίλβει νοσώδεις ἀσραπὰς, σύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγη νιν, ἀνόσιον κάρα;
Μ. τί γάρ; φίλος μοι παλρός ἐσιν ἔκγονος.
Τ. κείνος γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
Μ. πέφυκεν· εἰ δὲ δυσκχεῖ, τιμητέος.
Τ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Μ. Ἑλληνικόν τι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
Τ. κἀ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Μ. πᾶν τὸξ ἀνάγκης, δοῦλον ἐς' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τ. κέκλησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κλήσομαι.
Μ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σε, κἀ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν.
Τ. πρὸς τόνδ' ἀγών τις σοφίας ἥκει πέρι;
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, κἀ τὰ μὴ καλὰ,
τοῦτο τις ἀνδρῶν γένοι' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.

ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
ὠλητεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον, ὃ γὰρ αἰνέσω ποτὲ,
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν, διώκονθ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
ματέρα· τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς συμ-
φορᾶς,
καὶ τῷ νόμῳ τ' ἂν εἶχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε ματέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων ἐγένετο, μαλέρα κλανών.
ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τόσονδέ σε.
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χ' ᾧ τῷδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνῳ γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὲ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθενθο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν ἐκ εἴων περᾶν,
ὃδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·
φυγαῖσι δ' ὁσίως, ἀνταποκτείναι δὲ μή.
αἰεὶ γὰρ εἷς ἔμελλεν ἕξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.

ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
σωφρόνην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον ὥ ποτ' αἰνέσω,
ὃδ' ἂν προσείποιμ', ὐδέ σε ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' ὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δύνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο κἠμιαφόνον
σωσών· ὃ κἠ γῆν κἠ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μαστὸν, ἱκετεύουσά σε
μάτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἐν οἷς λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορρόθει,
μισῶ γε πρὸς θεῶν, κἠ τίνεις μαλρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων, κἠ φόβοις. τί μαλύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἄγ' εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῆς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν αὐτὸν θέλων·
ἃ δ' ὑπ' ἀσῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ', ἔπραξεν ἔνδικα·
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.

ἐγὼ δὲ τάλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας, τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
Χ. ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο.
Ο. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
ἔγω δ', ἀνόσιός εἰμι, ματέρα κλανὼν·
ὅσιος δέ γ', ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέ με, σὴ δ' ἔτικε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη πότ' ἄν.
ἐλογισάμην ἓν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλον μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποσάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, ματέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ἥξει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἣν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις.

τῦτον κατέκλειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα ματέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρὴ,
ἄκυσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξυσι θράσυς,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαςοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
πολλαχοῦ δὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ,τι τύχοι. δράσας δ' ἐγὼ
θανεῖν. ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
μισῶν δὲ ματέρ', ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις, μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δώματων,
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος ςρατηλάτην,
προύδωκε, κἀκ ἔσωσεν ἀκήραιον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτῦσ' ἦλθετ', οὐχ' αὐτῇ δίκην
ἔθηκεν, ἀλλ', ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ζημίωσε πατέρα, κἀπέκλειν', ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οἷ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων, εἰ δὲ δὴ τὰ μαίερος
ἐγῶν ἐπήνυν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ καλθανών;
πῶς ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
ἀλλ', ματρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,

τῷ δ' ὐ πάρεισι, μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ, τοι, φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν
ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
ταλρὸς ςερηθεὶς, ἐγενόμην ταλροκτόνος.
ὁρᾷς, Οδυσσέως ἄλοχον ὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· ὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν·
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναςήριον.
ὁρᾷς δ', Απόλλων', ὃς, μεσομφάλῳς ἕδρας
ναίων, βροτοῖσι ςόμα σαφέςαλον νέμει,
ᾧ πειθόμεθ' ἅπανθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ,
τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
ἐκεῖνον ἡγεῖθ' ὁσιον, κἀκτείνετε,
ἐκεῖνος ἥμαρτ', ὐκ ἐγώ. τί χρῆν με δρᾶν;
ἦ ὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς, ἀναφέρον τί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις ἦν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ', ὡς μὲν ὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασαι τάδε·
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν ὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ', ὅσοις μὲν εὖ καθεςᾶσι βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ' ἔνδον, εἰσὶ, τά τε θύραζε, δυσχερῆ.
Χ. αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς

ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυσυχέστερον.
Τ. ἐσθλὴ θρασύνῃ, κὐχ' ὑποστέλλῃ λόγῳ,
ὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὡς τέ μ' ἀλγῆσαι φρένας,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν ἕνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἐκῶσαν, ὐκ ἀκοῦσαν ἀνασείσω πόλιν,
σοὶ, σῇ τ' ἀδελφῇ, λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐς' ἄξια,
ἥ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς ὃς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσά τ' Ἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ', ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· κὐ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν·
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.
εἰ τὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς·
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι. μὴ δὲ δυσσεβεῖς

ἔλῃ, παρώσας εὐσεβες ἔρως φίλους.
ἡμᾶς δ' ἀτῶ οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
Ο. σεῖχ', ὡς ἀθορύβως ἔπιων ἡμῖν λόγος
ὠρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς
διπλῆς μερίμνης διπλόχους ἰὼν ὁδούς;
Μ. ἔασον, ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ.
Ο. μὴ νῦν πέραινε τὴν δόκησιν· ἀλλ', ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βούλευε τότε.
Μ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας. ἔστι δ' ὃ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἄν· ἔστι δ' ὃ σιγῆς λόγος.
Ο. λέγοιμ' ἄν ἤδη. τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν
λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι. κοὐ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
Ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου·
ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ' εἶπον, χρήματ', ἣν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ. κοὐ γὰρ Ἀγαμέμνων πάλιν
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' εἰς Ἴλιον,

οὐχ ἑξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή,
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον.
ἀπότισον ὧν μοι ταὐτὸ, τῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἀμέραν, ἡμῶν ὕπερ
σωτήριος ᾖς, μὴ δὲκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρε,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κλεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ', ἐμῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένυ μακρὸν χρόνον.
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
Ἐρεῖς, ἀδύνατον αὐτὸ τῦτο. τὺς φίλυς
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσι Ἕλλησι δοκεῖς·
αὐχ, ὑπολέχων σε, τῦτο θωπείᾳ λέγω·

ταύτης ἱκνοῦμαί σ'. ὦ μέλεος, ἐμῶν κακῶν,
εἰς οἷον ἥκω. τί δέ ταλαιπωρεῖν με δεῖ.
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ παλρὸς ὅμαιμε, θεῖε, τὸν καλὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, πολωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, κἀ λέγειν ἃ γω λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα, κἀ γόους, κἀ συμφορὰς
εἴρηκα, κἀ πήτηκα· τὴν σωτηρίαν
θηρῶν, ὅ, πάντες, κἀκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
Χ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, κἀ γυνὴ περ ὖσ', ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἵός τε δ' εἶ.
Μ. Ορέστ'. ἐγώ τοι σὸν καταδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βάλομαι,
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
συνεκκομίζειν, δύναμιν ἣν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα κἀ κλείνοντα τοὺς ἐναντίους.
τό δ' αὖ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἁλώμενος,
σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐκ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Αργος· εἰ δ' μαλθακοῖς λόγοις

δυναίμεθ', ἐνλαῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν·
σμικροῖσι γὰρ τὰ μέγαλα πῶς ἔλοι τὶς ἂν
πόνοισιν; ἀμαθὲς ϗ τὸ βούλεσθαι τάδε.
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος, εἰς ὀργὴν πεσών,
ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτῷ ἐντείνοιλι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν· ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς,
τύχοις ἂν αὐτὸς ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.
ἔνεστι δ' οἶκλος, ἔνι δὲ ϗ θυμὸς μέγας,
καραδακοῦντι κλῆμα τιμιώταλον.
ἐλθὼν δὲ, Τυνδάρεών τέ, σοι, πειράσομαι,
πόλιν τε, πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ, ἐνλαθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν· ἔστη δ', αὖθις, ἣν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας·
μισοῦσι δ' ἀστοί. δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ, τῶν κρειασόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἄν, ἢ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
σῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἃ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Αργος γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν

προσηγόμεθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δῆλοισιν εἶναι, τοῖς σοφοῖσι, τῆς τύχης.
Ο. ὦ, πλὴν γυναικὸς ἕνεκα σταλῆναι τεῖν,
τ' ἄλλ' ἐδέν. ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φρῦδ'; ἄφιλος ἦλθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων
κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κ' ἔκετ' εἰσὶν ἐλπίδες.
ὅπῃ τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων φύγω·
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλταλον βροτῶν
Πυλάδην, δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν. πιστὸς, ἐν κακοῖς, ἀνὴρ
χρείαισιν γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Π. Θάασον, ἤ μ' ἐχρῆν, προβαίνων, ἱκόμην
πρὸ ἄστεος,
σύλλογον πόλεως ἀκούσας, τόνδ' ἰδὼν αὐτὸς,
σαφῶς
ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κλεινοῦντας
αὐτίκα.

τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις; φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ,
καὶ φίλων, καὶ συγγενείας· πάντα γὰρ τάδ' εἶ σύ μοι.

Ο. οἰχόμεθ'· ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.

Π. συγκαλασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Ο. Μενέλεως κάκιστος εἰς μὲ, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

Π. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθαι κακόν.

Ο. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἐμοίγε ταὐτὸν ἀπέδωκεν μολών.

Π. ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;

Ο. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.

Π. καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;

Ο. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον, ἐνθάδ' ἤγαγεν.

Π. πῦ ’στιν, ἢ πολείσυς Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυ-
νὴ μία;

Ο. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ’ ἐμοὺς κα-
λεῖν χρεών.

Π. σὺ δὲ τίνας λόγυς ἔλεξας σῦ κασιγνήτῳ
πατρός;

Ο. μή μ’ ἰδεῖν θανόνθ’ ὑπ’ ἀσῶν, κ᾽ κασιγνή-
την ἐμήν.

Π. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ’ εἶπε; τόδε γὰ
εἰδέναι θέλω.

Ο. εὐλαβεῖθ’, ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ
φίλοι.

Π. σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; ταῦτα, πάν
ἔχω, μαθών.

Ο. οὗτος ἦλθ’ ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπεί-
ρας πατήρ.

Π. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρ
θυμούμενος.

Ο. αἰθάνη· τὸ τῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ’,
πατρός.

Π. κἄκ ἐτόλμησε πόνων σῶν ἀνιλάζυθα
παρῶν;

Ο. οὐ γὰρ ἀίχμηλὸς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

Π. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.

Ο. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.

Π. ἢ κρινεῖ τί πρᾶγμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

Ο. ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' ὑμακρὸς μακρῶν πέρι.

Π. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.

Ο. ὑχ' ὁρᾷς, ὡς φρυρίοις φυλασσόμεθα πανταχῇ;

Π. εἶδον ἄσεος ἀγυιὰς τεύχεσι πεφραγμένας.

Ο. ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρύμεθα.

Π. κἀμὲ νῦν ἔρχ τί πάσχω, κἠγὰρ κ' αὐτὸς οἴχομαι. [κακοῖς κακόν.

Ο. ὠρὸς τίνος; τῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς

Π. Στρόφιος ἤλασέ μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.

Ο. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλη-
μά τι;

Π. ὅτι συνηράμην σοι φόνον ματρὸς, ἀνόσιον
λέγων.

Ο. ὦ τάλας, ἔοικε ἡ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

Π. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ' · οἵσδέων
τάδε.

Ο. οὐ φοβῇ, μή σ' Αργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκ-
τεῖναι θέλῃ;

Π. οὐ προσήκομεν, κολάζειν, τοῖσδε, Φωκέων
δὲ γῇ.

Ο. δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακὸργυς ὅταν ἔχωσι
προσάτας.

Π. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βου-
λεύσ' ἀεί.

Ο. εἶεν· εἰς κοινὸν τί λέγειν χρή; Π. τίνος
ἀναγκαίου περί;

Ο. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθών· Π. ὡς ἔδρα-
σας ἔνδικα;

Ο. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτόν. Π. μὴ λάβωσί
σ' ἄσμενοι.

Ο. ἀλλ' ὑποπλήξας σιωπῇ κατθάνω; Π. δή-
λον τόδε.

Ο. πῶς ἂν ὃν δρῴην; Π. ἔχῃς τίν', ἣν μένῃς, σωτηρίαν;

Ο. οὐκ ἔχω. Π. μολόντι δ' ἐλπὶς ἐστὶ σωθῆναι κακῶν;

Ο. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. Π. οὐκοῦν τοῦτο χρεῖσσον ἢ μένειν;

Ο. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Π. θανὼν, γοῦν, ὧδε κάλλιον θανεῖν.

Ο. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. Π. τὰ δὲ δοκεῖν εὔχου μόνον.

Ο. εὖ λέγῃς· φεύγω τὸ δῃλὸν τῆδε. Π. μᾶλλον, ἢ μένων.

Ο. καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε. Π. μέγα γὰρ ἡ 'υγένειά σου.

Ο. θάναλον ἀχαλλῶν πατρῷον. Π. πάνλα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.

Ο. ἰτέον· ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς τὸ καὶθανεῖν. Π. αἰνῶ τάδε.

Ο. ἦ λέγωμεν ὃν ἀδελφῇ τοῦτ' ἐμῇ; Π. μὴ, πρὸς θεῶν.

Ο. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. Π. οὐκ ὃν ὅτος οἰωνὸς μέγας;

Ο. δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον. Π. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.

Ο. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Π. τί τόδε; καινὸν αὖ λέγεις.

Θ. μὴ θεαί μ' οἴκτρῳ καλάχωσιν. Π. ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

Ο. δυσχερὲς φεύγειν νοσοῦντος ἀνδρός. Π. οὐκ ἐμοί γέ σοῦ.

Ο. εὐλαβοῦ λύσσης μεταλαχεῖν τῆς ἐμῆς. Π. τόδ' οὖν ἴτω.

Ο. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; Π. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ο. ἕρπε νῦν ὁἰαξ ποδός μοι. Π. φίλα γ' ἔχων κηδεύμαλα.

Ο. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. Π. ὡς τί δὴ τόδε;

Ο. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Π. τὸ δὲ δίκαιον ὧδ' ἔχει.

Ο. ματρὸς δὲ μήτ' ἴδοιμι μνῆμα. Π. πολεμία γὰρ ἦν.

ἀλλ' ἔπφγ', ὡς μή σε πρόσθεν φῆφος Ἀργείων ἕλῃ,

περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ
νόσῳ.
ὡς ἐγὼ δι' ἄγος σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰχυνθείς, οὐχήσω. πῶς γὰρ ἂν δείξω φίλος,
εἰ σε μὴ 'ν δυναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
Ο. τοῦτ' ἐκεῖνο, κλᾶθ' ἑταίρας, μὴ τὸ συγ-
γενὲς μόνον·
ὡς, ἀνὴρ, ὅσις τρόποισι συνλαχὴ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων, ἀνδρὶ κεκτῆσθαι,
φίλος.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ
μέγα φρονοῦσ' ἂν' Ἑλλάδα, καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ατρείδαις,
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρνὸς
ἦλυθε Ταντα λίδαις,
οἰκτρότατά τε θοινάματα, καὶ
σφαγιὰ γενναίων τέκνων· ὅθεν

φόνῳ φόνος ἐξαμείβων,
δι' αἵματος ὑ προλείπει
διοσοῖσιν Ατρείδαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

τὸ καλὸν, ὑ καλὸν, τοκέων
πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος εἰς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ' αὖ κακυργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτῳ γὰρ ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἰάχησε τάλαινα.
τέκνον, ὑ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων σαν ματέρα, μὴ πατρῴαν
τίμων χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν εἰς ἀεί.

ΕΠΩΔΟΣ.

τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυα,
ἢ τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέθαι;
οἷον οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις,

εὐμενίσι θήραμα φόνῳ
δρομάσιν, δινεύων βλεφάροις
Αγαμεμνόνειος παις.
ὦ μέλεος, ματρὸς, ὅτε,
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μασὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν,
σφάγιον ἔθετο ματέρα,
πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. Γυναῖκες, ἦ πῃ τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ορέσης, θεομανεῖ λύσῃ δαμείς;
Χ. ἥκισα· πρὸς δ' Αργεῖον οἴχεται λεών,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων· ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
Η. οἴ μοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπφσέ νιν;
Χ. Πυλάδης· ἔοικε δ' ὑ μακρὰν ὁδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ' κεῖθεν σῆ κασιγνήτῃ πέρι.
Α. ὦ τλῆμον, ὦ δύσηνε τῆ ςρατηλάτῃ
Αγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ηλέκτρα, λόγῃς
ἄκουσον, ὅς σοι δυσυχεῖς ἥκω φέρων.

Η. αἰ, αἰ· διοιχόμεθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
κακῶν γὰρ ἥκεις. ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.
Α. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καί σ', ὦ τάλαιν'. ἔδοξε τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Η. οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ἀγών, τίνες ἐν Αργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιὲ, ὡότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην;
Α. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σῷ,
τά τ' ἀμφ' Ορέστῃ· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
ὡένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις.
ὁρῶ δ' ὄχλον ϛείχοντα, κῆ θάσσοντ' ἄκραν
ἣ φασι πρῶτον Δαναὸν, Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
ἀϛῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδών·
τί καινὸν Αργει, μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;

ὃ δ' εἰπ', Ορέσην κεῖνον ὐχ ὁρᾷς πέλας
ϛείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μή ποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε χ' σὸν σύϛγονον ϛείχονθ' ὁμῶ·
τὸν μὲν κατηφῆ, χ' παρειμένον νόσῳ,
τόν δ' ὥϛ' ἄδελφον ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγία.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Αργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναϛὰς εἶπε· τίς χρήζει λέγειν,
πότερον Ορέσην κατθανεῖν, ἢ μή, χρεών,
μητροκτονοῦντα· κἀπὶ τῷδ' ἀνίϛαται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ παῖδὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
δίχ' ὀμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' ὐκ ἐπαινῶν σύϛγονον, καλοῖς κακὸς
λόγοις ἐλίασων, ὅτι καθιϛαίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας ὐ καλούς. τὸ δ' ὅμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦδ'· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶϛ' ἀεὶ κήρυκες, ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται, πόλεως ἔν τ' ἀρχαῖσιν ἦ.
ἐπὶ τῷδ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.

ὅστος κλανεῖν μὲν ὅτέ σ', ὅτε σύγγονον
εἶα, φυγῇ δὲ ζημιῶντας εὐσεβεῖν.
ἐπερρόθησαν δ' οἱ μέν, ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' ὐκ ἐπήνυν. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος ὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' αὐτὸς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν, γάρ, ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύσ' ἀεί,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ'· ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
τῷ τὺς λόγους λέγοντι, κ῀ τιμωμένῳ.
ὃς εἶπ', Ὀρέστην καί σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας. ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείναντι τοιάδ' λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία·
μορφῇ μὲν ὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ,
ὀλιγάκις ἄγυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
αὐτουργὸς, οἵπερ κ῀ μόνοι σώζουσι γῆν,

ξυνετὸς δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς γ' εἶπ'· Ορέστην παῖδα τὸν Αγαμέμνονος
σεφανῶν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν,
ἢ κεῖν' ἀφήρῳ· μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκυρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο.
κἀδεὶς ἔτ' εἶπε. σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· ὦ γῆν Ινάχου κεκλημένοι,
πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δεύτερον·
ὑμῖν ἀμύνων ὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
ἔκτεινα μητέρ'. εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσαι γυναιξὶν ὅσιος, ὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἄν
θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρέων,
τυραντίον δὲ δράσετ', ἢ δράσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμῷ πάλῳ
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κὐ φθάνοι θνήσκων τίς ἄν,
ὡς τῆς γε τόλμης ὐ σπάνις γενήσεται.

ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν·
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύζυγον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε, μὴ πετρωμένους θανεῖν
τλήμων Ὀρέστης. αὐτόχθρι δὲ σφαγῇ,
ὑπέχει', ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ, λείψειν βίον,
σὺν σοί. πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· σὺν δ' ὁμαρτοῦσι φίλοι
κλαίοντες, οἰκτείροντες. ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα, κοὐ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγανον, ἢ βρόχον δέρῃ·
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος. εὐγένεια δὲ
οὐδὲν σ' ἐπωφέλησεν· οὐδ' ὁ Πύθιος,
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
Χ. ὦ δυσάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ', ἄφθογγος εἶ·
ὡς εἰς ξεναγμοὺς κοὐ γόους δραμουμένη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Η. αἲ αἲ καλάρχομαι ξεναγμόν, ὦ Πελασγία,
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων

αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἀ κατὰ χθονὸς
νερτέρων Περσέφασα, καλλιπαῖς θεά.
ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπεία, [τρφδῶν
σίδαρον ἐπὶ κράτα τιθεῖσα κύριμον τῶν Α-
πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεός ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανυμένων ὕπερ,
στρατηλατῶν Ἑλλάδος πότ' ὄνλων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

βέβακε, γὰρ, βέβακεν, οἴχεται τέκνων
πρόπασα γέννα Πέλοπος. ὅ,τ' ἐπὶ μακάριοις
ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος·
φθόνος νιν εἶλε θεόθεν, ἅτε δυσμενὴς
φονία ψῆφος ἐν πολίταις.
ἰώ, ἰώ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη
πολύπονα· λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδα
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσάθμητος αἰών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

μόλοιμι τὰν ὑρανῦ μέσον χθονὸς
τεταμέναν αἰωρήμασι
πέτραν ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν
δίναισι, βῶλον ἐξ Ολύμπυ,
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ.
ὃς ἔτεκεν ἔτεκεν γενέτορας
ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων,
τεθριπποβάμονι σόλῳ,
Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε
Μυρτίλυ φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντυ,
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις,
ωοντίων σάλων
ἠϊόσιν ἁρματεύσας.
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύσονος,
λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκυ
τὸ χρυσομαλλὸν ἀρνὸς ὁπότε
γένετο, τέρας ὁλοὸν ὁλοὸν,

Ατρέως ἱπποβότα, ὅθεν Ερις τὸ πλερωλὸν
Ηελίῳ μετέβαλεν ἅρμα, τὰν πρὸς ἕ-
σπερον κέλευθον ὑρανῦ προσαρμόσας
μονόπωλον εἰς ἀῶ, ἔπταπόρῳ τε
δρόμημαλα Πλειάδος εἰς ὁδὸν ἄλλαν
Ζεὺς μεταβάλλει· τῶν δέ τ' ἀμείβει
θανάτῳς θανάτων, τά τ' ἐπώνυμα
δεῖπνα Θυέςῃ, λέκτρα τε Κρήσας
Αερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις.
τὰ πανύςατα δ' εἰς ἐμὲ κὴ γενέταν
ἐμὸν ἦλυθε, δόμων πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. καὶ μὴν ὅδε σύγγονος ἕρπει,
ψήφῳ θανάτῳ κατακυρωθείς,
ὅ τε πιςότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνὴρ,
ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ορέςῃ.
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. οἵ ἐγὼ, πρὸ τύμβου γὰρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυλῶν.
οἵ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσα σ' ὄμμασι
πανυσάτην πρόσοψιν, ἐξέσην φρενῶν.
Ο. ἰώ, σῖγ', ἀφεῖσα τὺς γυναικείους γόους,
σέρζεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ'· ἀλλ' ὅμως
φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεσώσας τύχας.
Η. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ', ὑκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις, μέτα;
Ο. σὺ μή μ' ἀπόκλυε· ἄλις ὑπ' Αργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
Η. ὦ, μέλεος ἦσθα σῆς, Ορέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου· ζῆν ἐχρῆν σ', ὅτ' ὑκέτ' ἦ.
Ο. μὴ πρὸς θεῶν, μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.
Η. θανούμεθ'. οὐχ οἷόν τε μὴ σένειν κακά.
πᾶσι γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
Ο. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους

ἆπλειν κρεμαστὸς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
Η. σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κλάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
Ο. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἐχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ·
ἀλλ' αὐτοχειρὶ θνῇσχ', ὅτῳ βούλει τρόπῳ.
Η. ἔσται τάδ'· οὐδέν σου ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
Ο. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
Η. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν, ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα, καὶ ψυχὴν μίαν.
Ο. ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χερῶν· τί γὰρ ἔτ' αὐδῶμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπλυγμ' ἐμὸν·
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγμαΐ' ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
Η. φεῦ.
πῶς ἂν ξίφος, νῷν, ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν κέδρου τεχνάσματα;
Ο. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ, φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥς τε κοινωνεῖν τάφου.
Η. οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,

Μενέλαος, ὁ κακὸς, ὁ προδότης τὠμῷ πατρός;
Ο. ὧδ' ὄμμ' ἔδειξεν· ἀλλ', ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ', ἠυλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ' εἶα, ὅπως γενναῖα, κἀγαμέμνονος
δράσαντε, κατθανούμεθ', ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
πᾶσας πρὸς ἥπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τῷ φόνῳ γενῷ βραβεὺς·
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ, πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων·
καὶ χαῖρε· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
Π. ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρήζειν σῷ θανόντος ἤλπισας.
Ο. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμῷ μετά;
Π. ἦρᾳ; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;
Ο. ὐκ ἔκλανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
Π. σὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα χἠ πάσχειν με δεῖ.
Ο. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρί· μὴ σύνθησκέ μοι.
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' ὐκ ἔστι δή,
καὶ δῶμα πατρὸς, κἠ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμου δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,

ἦν σοι κατηγύησ', ἑταιρίαν σέβων.
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον, παιδοποίησαι, λαβών·
κἠδος δὲ τὠμὸν κἀμὸν ὑκέτ' ἐστὶ δή.
ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄμμ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'· ὑ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοίγε μήν.
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τηλώμεθα.
Π. ἦ που λέλῳψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ· εἰ, σ' ἐγὼ προδώς ποτε,
ἐλευθερώσας τὠμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ συγκαλέκλανον, γὰρ, ὑκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας.
καὶ ξυνθανεῖν ἦν δεῖ με σοὶ, μὴ τῆδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς λέχος ἐπήνεσα,
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε,
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπολιν;
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυσχυχεῖν, φίλος παρῆν·
νῦν δ' ὑκέτ' εἰμὶ δυσχυχοῦντί σοι φίλος.
ὑκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει,
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', εἰς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως συνδυσχυχῇ.
Ο. ὦ φίλτατ'· εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών,

Π. πιθοῦ νυν· ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
Ο. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
Π. σίγα νυν· ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
Ο. μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεσθ' ἡμῖν φίλαι.
Π. Ἑλένην κλάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
Ο. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴγ' ἔστ' αι καλῶς.
Π. σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτειαι σέθεν.
Ο. μάλιστα, νὴ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.
Π. ἀλλ' ἀκέθ', Ἅδην νυμφίον κεκτημένη.
Ο. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
Π. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδὲν ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
Ο. οἵους ἐνόπλων νὴ μύρων ἐπιστάτας.
Π. τρυφᾶς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
Ο. ὥστ' Ἑλλάς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
Π. οὐδὲν τὸ δοῦλον, πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
Ο. νὴ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν ἃ χάζομαι.
Π. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, σοί γε τιμωρούμενος.
Ο. τὸ πρᾶγμα δήλου, νὴ πέραν', ὅπως λέγῃς.
Π. εἴσιμεν εἰς οἴκους δεῦθεν, ὡς θανούμενοι.
Ο. ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
Π. γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεθ', ἃ πάσχομεν.
Ο. ὥς' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη.

Π. καὶ νῷν παρέσται ταῦθ' ἅπερ κείνῃ τότε.
Ο. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
Π. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσίδ' ἔξομεν ξίφη.
Ο. πρόθεν δ' ὁπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
Π ἐκκλείσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσ' ἐν στέγαις.
Ο. καὶ τόν γε μὴ σιγῶνθ' ἀποκλείνειν χρεών.
Π. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τὔργον, ἢ τείνῃν χρεών.
Ο. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
Π. ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος.
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην.
ὧν πατέρας εἷλεν, ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων,
ὁλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς ὕνεχ' αἵμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μαλροφόνης δ' ὃ καλῇ, ταύτην κλανῶν·
ἀλλ', ἀπολιπὼν τοῦτ', ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσῇ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκλόνου φονεύς.
ὃ δεῖ ποτ', ὃ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα, κἀδελφὴν θανεῖν,

μαλέρα τ', (ἐῶ τᾶτ', ὑ γὰρ εὐπρεπὲς λέγω,)
δόμως τ' ἔχειν σὰς, δι' Αγαμέμνονος δόρυ
λαβόνλα νύμφην. μὴ γὰρ ἦν ζώην ἔτι,
εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἦν δ' ἦν τὸν Ἑλένης μὴ καλάχωμεν φόνον,
ϖρήσαντες οἴκυς τάσδε, καλθανύμεθα.
ἑνὸς γὰρ ὑ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.
Χ. ϖάσαις γυναιξὶν ἀξία ϛυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατήχυνε γένος.
Ο. φεῦ.
ὐκ ἔϛιν ὐδὲν κρεῖϖσον ἢ φίλος σαφὴς·
ὐ πλᾶτος, ὐ τυραννὶς· ἀλόγιϛον δέ τι
τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίυ φίλυ.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγιθον ἐξεῦρες κακὰ,
καὶ ϖλησίον παρῆθα κινδύνων ἐμοί.
νῦν δ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κὐκ ἐκποδὼν εἶ. παύσομαί σ' αἰνῶν· ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐϛὶν, αἰνεῖθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάνλως, ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι, χρῄζω, τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς, θανεῖν·
ἵν' ἀνταναλώσω μὲν οἵ με ϖρᾶδοσαν,

ξένωσι δ' οἵπερ κἀμὲ ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ' ἀξιωθείς, ὑ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεῦ τιν' ἔχεν, ὃν ὑ καλαιχυνῶ,
δῆλον παραχὼν θάνατον· ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι·
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν.
κ' εἴ πόθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
κλανθῶσιν, ὑ θανῶσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ, κὴ διὰ ςόμα
πλησθῆσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψω φρένας.
Η. ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ
σωτηρίαν σοὶ, τῷδέ τ', ἐκ τρίτου τ' ἐμοί.
Ο. θεῦ λέγεις πρόνοιαν, ἀλλὰ πῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνελὸν οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
Η. ἄκουε δὴ νῦν, κὴ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
Ο. λέγ', ὡς τὸ λέγειν ἀγάθ' ἔχῃ τιν' ἡδονήν.
Η. Ἑλένης κάτοιδα θυγατρός; εἰδότ' ἠρόμην.
Ο. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μάτηρ ἐμή.
Η. αὖτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
Ο. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑπολίθης τιν' ἐλπίδα.
Η. χοὰς καλασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφου.

Ο. καὶ δὴ τί μοι τῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
Η. συλλάζεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν φείχῃ πάλιν.
Ο. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον ἰατροῖς φίλοις;
Η. Ἑλένης θανόσης ἦν τι Μενέλεως σε δρᾷ,
ἢ τόνδε, κἀμὲ, πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένε σπάσαντ' ἔχειν·
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι παῖδὶ παρθένε δέμας.
ἢν δ', ὀξυθύμε μὴ κραιῶν φρονήματος,
κλείνῃ σε, κἀ σὺ σφᾶζε παρθένε δέρην.
καί νιν δοκῶ, τοπρῶτον ἦν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· ὅτε γὰρ θρασὺς,
ὅτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
Ο. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἄξια ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ τάλας

γυναικὸς, ἣ ζῶν μακάριον κλήσῃ λέχος;
Η. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιωμένη.
Ο. ἥξει δ' ἐς οἶκους Ἑρμιόνη τινος χρόνῳ;
ὡς τἄλλά γ' εἶπας, εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν,
κἀλλιῶ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
Η. κἀγὼ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ,
κἀγὼ γὰρ χρόνῳ τὸ μῆκος αὐτὸ συνέρχεται.
Ο. καλῶς· σὺ μὲν δὴ σύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα.
φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς,
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ· γέγωνε δ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδας παίσας, ἢ λόγους πέμψας ἔσω.
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔχαλον
ἀγῶν' ὁπλιζόμεθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη, σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς, ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι, διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως, προδέδομαί θ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· ἧς θέλω δάμαρθ' ἑλὼν

κλεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τῶδε συλλήπτωρ γενοῦ.
Η. ὦ πάτερ, ἵκω δῆτ', εἰ κλύῃς εἴσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἵ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
Π. ὦ συγγένεια παλρὸς ἐμοῦ, μὴ ἐμᾶς λιτᾶς,
Αγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
Ο. ἔκλεινα ματέρ'. Π. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
Η. ἐγὼ δέ ἐπεβέλευσα, κἀπέλυσ' ὄκνου.
Ο. σοὶ, πάτερ, ἀρήγων. Η. ὑδ' ἐγὼ πρόδωκά σε.
Π. ἦκῶν ὀνείδη τάδε κλύων ῥῦσαι τέκνα;
Ο. δακρύοις κατασπένδω σ'. Η. ἐγὼ δ' οἰκτοισί γε.
Π. παύσασθε, μὴ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ, πρόγονε, μὴ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία.
ἢ ζῆν, ἅπασιν, ἢ θανεῖν, ὀφείλεται.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Η. Μυκηνίδες ὦ φίλαι,

τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Αργείων.
Χ. τίνα θροεῖς αὐδὰν, πότνια;
παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν
Δαναϊδῶν πόλει.

ΣΤΣΤΗΜΑ Α'.

Η. ςῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον,
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φυγὰν δόμων.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. τί δέ μοι τόδε χρέος ἀπύεις;
ἔννεπέ μοι, φίλα.
Η. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
ςαθεὶς ἐπὶ Φοίνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

ΣΤΣΤΗΜΑ Β'.

Ημ. χωρεῖτ', ἐπφγώμεθ'· ἐγὼ μὲν ὧν τρίβον
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
Ημ. κ᾽ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. δόχμια νῦν κόρας
διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ'
ἄλλην σκοπιάν.

Χ. ἔχομεν, ὡς θροεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Η. ἑλίσσελε νῦν βλέφαρον,
κόραισι δίδολε διὰ βοσρύχων πάλῃ.
Ημ. ὅ δέ τις ἐν τρίβῳ προσέρχεται.
τὶς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ
σὸν ἀγρότας ἀνήρ.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α'.

Η. ἀπωλόμεθ' ἄρ', ὦ φίλαι, κεκρυμμένης
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖς ἦν φανῇ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ημ. ἄφοβος ἔχε· κενὸς γὰρ, ὦ φίλα,
φίβος, ὃν συ δοκεῖς.
Η. τί δὲ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τινά μοι,
εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόθ' αὐλᾶν.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β'.

Ημ. καλῶς τάγ' ἔνθεν, ἀλλὰ τἀπίσω σκόπει,
ὡς ἤ τις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
Ημ. εἰς ταυλὸν ἥκεις, μὴ γὰρ ὧδε τῇδ' ὄχλος,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. φέρε νῦν ἐν πύλαι-
σιν ἀκοὰν βάλω,
τί μέλλεθ' οἱ κατ' οἶκον,
ἐν ἡσυχίᾳ,
σφάγια φοινίσσειν;

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Γ'.

ὐκ εἰσακύσσιν, ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν·
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

τάχα τις Αργείων
ἔνοπλος ὁρμήσας,
ὦδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψαθε νῦν ἄμεινον, ὐχ ἕδρας ἀγὼν,
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἐλίσσεε.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. ἀμείβωμεν κέλευθον
σκοπῦσαι πάλιν.
Ἑ. ἰὼ Πελασγὸν Αργος, ὄλλυμαι κακῶς.

Η. ἠκούσατ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστίν, ὡς ἀπείκασαι.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ημ. ὦ Διός, ὦ Διὸς αἴνναον κράτος,
ἦλθ' ἐπίκυρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
Ε. Μενέλαε, θνήσκω, σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Η. φονεύετε, καίνετε, θεινέλε, ὄλλυτε·
δίπλυχα δίσομα, φάσγανα πέμπελε
ἐκ χειρὸς ἱέμενοι, τὰν
λειποπάτερα, λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκτανεν Ἑλλάνων,
δορὶ πάρα ποταμὸν ὀλλυμένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσιν
ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν,
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. σιγᾶτε, σιγᾶτ'. ἠθόμην κλύπτου τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώμαλα.
Η. ὦ φίλταλαι γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον

ἦδ' Ἑρμιόνη πάρεσι, παύσωμεν βοήν,
σείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικλύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάσχες ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χροιᾷ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων ὕπερ.
κἀγὼ σκυθρωπὸς ὀμμάτων ἔξω κόρας,
ὡς δῆθεν ὑκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις, τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, κἀσπείσασα νερτέροις χοάς;
Ἑρ. ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά μοι
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἢν τιν' ἐν δόμοις,
πηλυρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
Η. τίδ'; ἆξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
Ἑρ. εὔφημος ἴσθι, τί δὲ νεώτερον λέγεις;
Η. θανεῖν Ορέστην κἄμ' ἔδοξε τῆδε γῇ.
Ἑρ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
Η. ἄραρεν· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
Ἑρ. ἦ τῶδ' ἔκατι κἀβοὴ καλὰ στέγας;
Η. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ.
Ἑρ. τίς; ὁ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
Η. τλήμων Ορέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ δ' ὕπερ.
Ἑρ. ἔα· ἀξίοισιν ἆρ' ἀνοιφθήσεται δόμος.

Η. περὶ τῦ γὰρ ἄλλυ μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό
τις;
ἀλλ' ἔλθε, κ) μέταχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ ματρὶ προσπεσῦσα, τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα ματρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκύφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
Ερ. ἰοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμυς πόδα.
σώθηθ', ὅσον γε τὐπ' ἐμ'. Η. ὦ καλὰς ἐγας
φίλοι ξιφήρεις, ὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
Ερ. οἴ ἐγώ, τίνας τούσδ' εἰσορῶ; Ο. σιγᾶν
χρεών·
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, ὐχὶ σοί, σωτηρία.
Η. ἔχεσθ', ἔχεσθε, φάσγανον δὲ πρὸς δέρη
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς ἰδῇ τόδε
Μενέλαος, ὕνεκ' ἄνδρας, ὐ Φρύγας κακὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακύς.
ἰὼ ἰὼ, φίλαι, κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ
βοάν,
πρὸ μελάθρων τῶνδ', ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος

μὴ δεινὸν Αργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς,
πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον,
ἢ κοὐ λόγον τοῦ προσπόλων πυθώμεθα·
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφοράς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. διὰ δίκας ἔβα θεῶν
νέμεσις εἰς Ἑλέναν,
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
διὰ τὸν ὁλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἰλιον.
ἀλλά, κλυπεῖ γὰρ κλεῖθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
ἃ πευσόμεθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.
Φ. Αργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις ἐν εὐμαρίσι,
κεδρωτὰ πασάδων ὑπὲρ τέρεμνα,
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φοῦδα φοῦδα γᾶ γᾶ

βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἴ, αἴ, πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπλάμενος,
ἢ πόντον, Ωκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
Χ. τίδ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;
Φ. Ἰλιον, Ἰλιον, ὤ μοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας, ὄρος ἱερὸν,
ὡς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τὰς ὀρνιθογόνου ὄμμα
κυκνόπτερον καλλοσύνας Λήδας σκύμνους,
Δυσελένας, ξεστῶν Περγάμων Απολ-
λωνίων Ερινύν. ὀτοτοῖ.
ἰαλέμων, ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων,
Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα.
Χ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὖθ' ἕκαστα τἀν δόμοις,
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
Φ. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου

βάρβαροι λέγουσιν, αἰ αἰ,
Ασιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ καλὰ γᾶν
ξίφεσι σιδαρέοισ' ἀΐδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω·
τῷ μὲν ὁ σφαγιάτας πατὴρ ἐκλήϊζετο,
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομήτας ἀνήρ,
οἷος Ὀδυσεύς, σιγᾷ δόλιος,
ὠιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκάν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔρρει τᾶς ἡσύχου προνοίας κακοῦργος ὤν.
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες,
ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις,
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ,
ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν, πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χεῖρας ἱκεσίους
ἔβαλλον, ἔβαλλον Ἑλένας ἄμφω.
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
αμφίπολοι Φρύγες,

προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
πεσὼν ἐν φόβῳ
μή τις εἴη δόλος.
κἀδόκει τοῖς μὲν, ᾗ,
τοῖς δ' ἀρκυσάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα Τυνδαρίδ' ὁ μηλοφόνλας δράκων.
Χ. σὺ δ' ἦθα πῇ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις
φόβῳ;
Φ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόσρυχον αὖραν αὖραν
Ἑλένας Ἑλένας εὐπαγεῖ κύκλῳ
πλερίνῳ πρὸ παρηίδος αἴασων,
βαρβάροισι νόμοισιν.
ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἔλιασεν,
νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον
ἀγάλματα συσολίσαι
χρήζουσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ορέσας

Λάκαιναν κόραν. ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ' ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
σαλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν, ἃ δ' ἐφείπετο,
ὁ πρόμαντις ὢν ἔμελλεν.
ὁ δὲ συνεργὸς ἄλλ' ἔπραξ' ἰὼν, κακὸς Φωκεύς·
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ'; ἀλλ' αἰεὶ κακοὶ Φρύγες·
ἐκκλήϊσε δ' ἄλλον ἄλλοσε
στέγης. τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν
ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἕδραισι,
τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
Χ. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίνετο;
Φ. Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ, ὀδρίμα, ὀδρίμα, αἳ αἳ
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν, ἅπερ ἔ-
δρακον,
ἔδρακον ἐνδόμοις τυράννων.
ἀμφιπορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν, ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.

ὡς κἀπρόϊ δ' ὀρέσκεροι
γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες,
ἐννέπουσι, κατθανῇ, κατθανῇ,
κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,
κασιγνήτου προδὺς ἐν Αργει θανεῖν γόνον.
ἁ δ' ἴαχεν, ἴαχεν ὤμοι μοι,
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις
κτύπησε κρᾶτα μέλεων πλαγάν.
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
ἔφερεν ἔφερεν, ἐς κόμας δὲ δακτύλους
δικὼν Ορέσας, Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀναπλάσας δέρην,
παίειν λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος.
Χ. πῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
Φ. ἰαχᾷ, δόμων θύρετρα κῆ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης.
ὃ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὃ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.
ἔναυλα δ' ἦλθε Πυλάδης ἀλίαστος,
οἷος οἷος Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι.

φασγάνων δ' ἁκμὰς συνήψαμεν.
τότε δὴ, τότε, διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
ἦσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγᾶς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λιασόμενος
θανάτου προβολὰν, ὑπὸ σκότον γ' ἐφεύγομεν.
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἵδ' ἔμελλον, οἵδ' ἔκειντ'.
ἔμολε δ' ἡ τάλαινα Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρὸς, ἃ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες Βάκχαι,
σκύμνον ἐν χεροῖν ξυνήρπασαν.
πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν ἐπὶ σφαγὰν ἔτρεπον.
ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διὰ πρὸ δωμάτων.
ὦ Ζεῦ, ἦ γᾶ, ἦ φῶς, ἦ νύξ,
ἦ τοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέχναις, ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερον ὑκέτ' οἶδα, δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ πολύπονα παθέα

Μενέλαος ἀναχόμενος, ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον. Φ.

Χ. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων βαίνοντ' Ορέστην ἐπτοημένῳ ποδί. Ο. Φ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΦΡΥΞ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ. Ο. Φ.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ο. πῶ 'στιν ὅστος, ὃς πέφευγεν ἐκ δόμων τὸν μόν ξίφος; Ο. Φ.

Φ. προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπεσών. Ο.

Ο. οὐκ ἐν Ιλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Αργείᾳ χθονί. Φ.

Φ. πανταχῆ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν. Ο.

Ο. ὅτι πυ κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν; Φ.

Φ. σοὶ μὲν ἓν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ. Ο.

Ο. ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;

Φ. ἐνδικώτατ', εἴγε λαμὼς εἶχε τριπλοῦχος θανεῖν.

Ο. δειλία γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ ὕτω φρονῶν.

Φ. οὐ γάρ; ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο; [μὴν χάριν.

Ο. ὅμοσον, εἰ δὲ μή, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐ-

Φ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν καλῶμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ. [φόβος;

Ο. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν

Φ. ἄπεχε Φάσγανον, πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.

Ο. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥς τε Γοργόν' εἰσιδών;

Φ. μὴ μὲν ὢν νεκρὸς, τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.

Ο. δοῦλος ὢν φοβῇ τὸν ᾅδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Φ. πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

Ο. εὖ λέγεις, σώζει σε σύνεσις· ἀλλὰ βαῖν' ἔσω δόμων.

Φ. οὐκ ἄρα κλενεῖς με; Ο. ἀφεῖσαι. Φ. κα-
λὸν ἔπος λέγεις τόδε.
Ο. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεθα. Φ. τοῦτο γ'
οὐ καλῶς λέγεις.
Ο. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαι-
μάξαι δέρην,
ὅτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, ὅτ' ἐν ἀνδράσιν σύγ' εἶ,
τοῦ δὲ μὴ σῆσαί σε κραυγὴν ὕνεκ', ἐξῆλθον δό-
μων.
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Αργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω
ξίφος·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαν-
ρύμενος.
εἰ γὰρ Αργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασι λαβών,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλῃ
σύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε συν-
δρῶντά μοι·
παρθένον τε, καὶ δάμαρτα, δύο νεκρὼ κατό-
ψεται.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. ἰὼ, ἰὼ, τύχα, ἕτερον εἰς ἀγῶν', ἕτερον αὖ
δόμος φοβερὸν ἀμφὶ τὰς Ατρείδας πιτνεῖ.
Ἡμ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν, ἀσφαλέστερον, φίλαι;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἡμ. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός.
Χ. ἄπλωσι πεύκας, ὡς πυρώσουσες δόμους
τὰς Ταντα λείους, ὧδ' ἀφίσταντα φόνου.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι, τέλος ὅπα θέλει.
μεγάλα δέ τις ἁ δύναμις δι' ἀλαστόρων
ἔπαισεν, ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.
Χ. ἀλλὰ μὴν κἀ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
ὀξύπουν, ἠθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.

Η. ἰκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνον-
τες μόχλοις
ὦ, κατὰ στέγας, Ατρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν
ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ορέστα,
δυστυχεῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. ἥκω κλύων τὰ δεινά, κ' δραστήρια,
διασοῖν λεόντοιν· ἐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ,
ἥκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς ἐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοί τις· ἀλλὰ τᾶ μητροκτόνα
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, κ' πολὺς γέλως·
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὤθειν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
κ' τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ἣ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τὰς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
Ο. ἔστος σὺ κλείθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν,

Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι δράσει,
ἢ τῷδε δριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τειλόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλεῖθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἃ σ' εἴρξει, μὴ δόμων ἔσω περᾶν.
Μ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τόσδε πυργηρυμένους,
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρη.
Ο. πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
Μ. ὑδέτερον· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικέ, σου κλύειν.
Ο. μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
Μ. Ἑλένην φονεύσας, ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;
Ο. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
Μ. ἀρνῇ καλακλᾷς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;
Ο. λυπρόν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον---
Μ. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
Ο. τὴν Ἑλλάδος μιάσορ' εἰς ἅδου βαλεῖν.
Μ. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
Ο. θεὸς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κλανῶ σέθεν.

Μ. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσῃ φόνον.
Ο. ὁ πάτρος ἀμύντωρ, ὃν σὺ πρῴδωκας θανεῖν.
Μ. οὐκ ἤρκεσέ σοι τὸ παρὸν αἷμα ματέρος;
Ο. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κλείνων ἀεί.
Μ. ἦ κἀσὺ, Πυλάδη, τῆσδε κοινωνεῖς φόνου;
Ο. φησὶ σιωπῶν, ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
Μ. ἀλλ' ὅτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
Ο. οὐ φευξόμεθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
Μ. ἦ γὰρ παλῳῶν δῶμα πορθήσεις τόδε;
Ο. ὡς μή τ' ἔχῃς σύ, τήνδ' ἐπισφάζας πυρί.
Μ. κλεῖν', ὡς κλανῶν γε, τῶνδέ μοι δώσῃς δίκην.
Ο. ἔσται τάδε. Μ. ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
Ο. σίγα νυν, ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
Μ. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; Ο. κἀκραλεῖν γε γῆς.
Μ. ποίας; Ο. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
Μ. εὖγ' ἦν θίγοις ἂν χερνίβων; Ο. τί δὴ γὰρ οὔ;
Μ. κἀσφάγια πρὸ δορὸς καλαβάλοις; Ο. σὺ δ' ἂν καλῶς;
Μ. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. Ο. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.

Μ. τίς δ' ἂν προσεῖποί σ'; Ο. ὅσις ἐστὶ φιλο-
πάτωρ.
Μ. ὅσις δὲ τιμᾷ μητέρ'; Ο. εὐδαίμων ἔφυ.
Μ. ἴκαν σύγ'; Ο. ἰ γάρ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί.
Μ. ἄπαιρε θυμὸς φάσγανον. Ο. ψευδὴς ἔφυς.
Μ. ἀλλὰ πλανεῖς με θυγατέρ'; Ο. ἰ ψευδὴς
ἔτ' εἶ. [λών.
Μ. οἴμοι, τί δράσω; Ο. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μο-
Μ. πείθω τίν'; Ο. ἡμᾶς μὴ κτανεῖν αὐτῆ
πόλιν.
Μ. ἦ παῖδά μου φονεύσετε; Ο. ὧδ' ἔχει τάδε.
Μ. ὦ πλῆμον Ἑλένη. Ο. πάμα δ' ἰχὶ πλήμονα;
Μ. σοὶ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν; Ο. εἰ γὰρ
τόδ' ἦν.
Μ. πόνους πονήσας μυρίους. Ο. πλήν γ' εἰς
ἐμέ. [φελής.
Μ. πέπονθα δεινά. Ο. τότε γὰρ ἦσθ' ἀνω-
Μ. ἔχεις με. Ο. σαυτὸν σύγ' ἔλαβες κακὸς
γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ' Ηλέκτρα τάδε·
σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέος τάδε.

Μ. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κλῖται,
ἤκων ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσεις;
πᾶσαν γὰρ ἡμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.
Απ. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων ἐθηγμένον,
Φοῖβός σ' ὁ Λητὼς παῖς, ὅδ' ἐγγὺς ὢν, καλῶ.
σὺ δ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέστ', ἵν' εἰδῇς ὃς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένα μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν
ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε, κ'ὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ ἦσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών·
Κάστορί τε, Πολυδεύκει τ', ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
σύνθακος ἔστω, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν κῆ Φρύγας συνήγαγον,
θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἅπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θηλῶν, ἀφθόνου πληρώματος.

τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον, ἐνιαυσίῳ κύκλον.
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν.
ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
εὐμενίσι τριστάταις· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς,
πάγοισιν ἐν ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, ὃ γαμεῖ ποτέ·
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ πολ' ἤνεσας,
δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μενεῖ.
Ἄργος δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ' ἄναστε Σπαρτιάτιδος χθονός,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἣ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα, δεῦρ' ἀεὶ διήνυσεν.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,

ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.
Ο. ὦ Λοξία μανῆϊε, σῶν θεσπισμάτων
ὡ ψευδόμαντις ἦθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καί τοι μ' ἐσῆει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται· πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδὼ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέχη' ἐπήνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
Μ. ὦ Ζηνὸς, Ἑλένη, χαῖρε, παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν καλοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ορέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβῳ λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενῶς
γήμας, ὄναιο κἀ σὺ κἀ ὁ διδὼς ἐγώ.
Α. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προσάσσομεν,
νείκως τε διαλύεσθε. Μ. πείθεσθαι χρεών.
Ο. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς
Μενέλαε, κἀ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Α. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεῶν Εἰρήνην τιμῶντες. ἐγὼ
δ' Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,

λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσαι σπονδαῖς ἔντιμος αἰεί,
σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
Χ. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

EURIPIDIS

ORESTES.

PERSONAE hujus FABULAE sunt hae.

ELECTRA.

NUNCIUS.

ORESTES.

APOLLO.

HELENA.

CHORUS.

PHRYX.

TYNDARUS.

PYLADES.

HERMIONE.

MENELAUS.

Praefatur autem ELECTRA.

EURIPIDIS ORESTES.

IAMBI.

E. NUllum eſt omnino malum, ut ita breviter dicam,
Neque calamitas, neque afflictio divinitus veniens,
Cujus pondus non ſuſtineat genus humanum.
Nam ille beatus, (non exprobro ei fortunam.)
Ex Jove natus, ut dicunt, Tantalus
Timens ſaxum, quod ſupra caput ejus imminet,
Pendet in aere, et luit hanc poenam,
Sicut dicunt, quod cum eſſet homo cum diis
Habens aequalem dignitatem communis menſae,
Habuit effrenem linguam, turpiſſimum morbum.
Iſte genuit Pelopem, ex hoc Atreus natus eſt:
Cui lanam carminans, deſtinavit Dea i. e. Clotho
Diſcordiam, ut bellum adverſus Thyeſten fratrem
Excitaret. quid opus eſt enumerare infanda?
Ejus igitur liberos interficiens Atreus, excepit eum convivio.
Atrei autem, (nam intermedias fortunas taceo)
Ille inclytus, ſiquidem inclytus, Agamemnon erat filius,
Et Menelaus ex Aerope Cretenſi matre.
Ducit autem inviſam diis
Helenam Menelaus. iſte autem Clytemneſtrae conjugium, (init)

Clarum apud Graecos Agamemnon rex:
Cui ex una ea tres puellae natae ſumus,
Chryſothemis, Iphigenia, et ego Electra:
Et Maſculus Oreſtes ex matre ſceleratiſſima,
Quae maritum circumdans inextricabili veſtimento
Interfecit: propter quae, id virginem dicere
Non eſt honeſtum: omitto hoc obſcurum communiter conſiderandum.
Sed Phoebi injuſtitiam quid opus eſt accuſare?
Perſuadet Oreſti, matrem, quae eum genuit,
Occidere, non apud omnes adferens laudem.
Tamen is eam occidit, non inobediens Deo:
Et ego eram particeps coedis, ut poteſt mulier,
Et Pylades, qui nos in his adjuvit.
Inde tabeſcens ſaevo morbo languet
Afflictus Oreſtes, cadens in lecto
Jacet, ſanguis enim maternus exagitat eum
Furoribus: (vereor enim nominare deas
Eumenidas, quae eum certatim perterrent)
Sextus hic dies eſt, ex quo caede
Moriens mater, purificata eſt corpus igne:
Intra quem neque cibum per collum accepit,
Neque lavacrum dedit corpori, ſed intra veſtem
Occultatus, quando corpus levatum eſt morbo
Sana mente plorat: aliquando ex lecto
Exilit velox, ſicut equus a jugo.
Decretum autem factum eſt hic Argis, neque no[ctu] tecto,
Neque igni recipere: et ne quis alloquatur
Matricidas. haec dies autem eſt electa,

In qua ferent ſententiam Argivi:
An oporteat nos mori lapidante ſaxo,
An enſem acuens quis collo incuſſerit,
Habemus autem quandam ſpem, quod non ſimus morituri.
Venit enim in patriam Menelaus ex Troja,
Implenſque remo portum Nauplicum,
Applicat ad littus, longo tempore e Troja
Vagatus errationibus: et lugubrem
Helenam, obſervans noctem, (ne quis videns
Venientem interdiu, eorum quorum ad Ilion
Filii perierunt, veniat ad jactus lapidum)
Praemiſit in noſtram domum: eſt autem intus,
Plorans ſororem, et calamitatem domus.
Habet tamen aliquod ſolatium dolorum:
Quam enim reliquit domi, quando ad Trojam navigabat,
Virginem matrique meae poſtea alendam tradidit
Menelaus ducens Hermionem ex Sparta;
Hac laetatur, et obliviſcitur malorum.
Circumſpicio autem omnem acceſſus viam, an poſſim videre
Menelaum venientem: quia in reliquis exigua
Ope vehimur, niſi ab illo
Servemur. miſera res eſt domus inops conſilii.
H. O filia Clytaemneſtrae et Agamemnonis,
Electra, virgo longo adulta tempore,
Quomodo, o miſera, tu, et frater tuus,
Miſer iſte Oreſtes, eſt factus homicida matris?
(Non enim polluor tuo alloquio

In Phoebum transferens crimen.)
Lugeo Clytaemneſtrae fatum,
Meae ſororis: quam poſtquam ad Ilion
Navigavi, (quocunque modo navigavi irato fato)
Non vidi, ſed privata ea, lugeo calamitatem.
E. Helena, quid tibi dicam, quae praeſens vides
In calamitatibus eſſe prolem Agamemnonis?
Ego quidem inſomnis, aſſidens miſero mortuo!
(Eſt enim iſte mortuus, praeter exiguum halitum)
Aſſideo, non exprobro illi mala.
Tu es beata, et tuus maritus beatus,
Veniſtis ad nos miſerrimos.
H. Quam longo tempore jacet iſte in lecto?
E. Ex quo conſumpſit maternum ſanguinem.
H. O miſer, et mater, quomodo periit!
E. Sic habet res, ut deſperaverim in malis.
H. Per deos, o virgo, obtemperes mihi in aliqua re.
E. Atqui ſum occupata aſſidendo fratri.
H. Vis mihi accedere ad ſepulchrum ſororis?
E. Meae matris dicis: quam ob cauſam?
H. Ferens primitias comae meae, et meas inferias.
E. An tibi non eſt fas ire ad cognatae ſepulchrum?
H. Erubeſco oſtendere corpus Argivis.
E. Sero recte ſapis, cum tunc inhoneſte reliqueris domum.
H. Recte dixiſti, ſed mihi non amanter.
E. Quis pudor habet te inter Mycenaeos?
H. Metuo patres illorum qui mortui ſunt ad Ilium.
E. Atrociter proclamaris paſſim per omnium ora Argis:

H. Tu nunc ſolvens metum, praeſtes mihi hoc officium.
E. Non poſſum intueri matris ſepulchrum.
H. Turpe eſt ancillam ferre haec.
E. Cur non mittis filiam Hermionem?
H. Non eſt honeſtum virginibus venire in publicum.
E. Atqui ſolverit gratiam pro nutricatione mortuae.
H. Recte dixiſti, obtempero tibi, puella,
Et mittam filiam: recte enim ſic dicis.
O filia Hermione, exi ante aedes,
Et cape in manus has inferias, et meas comas:
Et veniens ad Clytaemneſtrae ſepulchrum,
Dimitte ibi mel cum lacte mixtum, et vini ſpumam,
Et ſtans in ſummo tumulo dicas iſta:
Helena ſoror donat te his inferiis.
Cum non auſit ad tuum monumentum accedere, metuens
Argivam turbam; et jube ipſam propitiam
Mentem habere mihi, et tibi et marito,
Et iſtis duobus miſeris, quos perdidit Deus:
Et quae oportet me facere erga ſororem mortuam,
Omnia promitte dona inferorum.
Abi, o filia, propera, et inferiis ſepulcro
Datis, quam celerrime memineris reditus.
E. O Natura, quam magnum es malum inter homines,
Et res quam ſalutaris iis, qui bene te poſſident.
Videte quomodo praecidit extremos pilos, [prius.
Servans formae dignitatem, et eſt tamen eadem, ut
Dii te perdant, quam perdidiſti me,

Et hunc et totam Graeciam. o miſera ego.
Iterum vero accedunt meis lamentis
Charae ſociae. fortaſſis excitabunt ex ſomno
Iſtum quieſcentem: et tabefacient meum oculum
Lacrymis, quando video inſanientem fratrem.
O chariſſimae mulieres, tacito pede
Accedite, ne ſtrepite, neque ſit fragor:
Tua enim benevolentia eſt mihi quidem grata, ſed mihi
Erit calamitas excitari iſtum.

STROPHE I.

C. Tacite, tacite, ſubtile veſtigium ſoleae
Ponite, ne ſtrepite, neque ſit fragor,
E. Procul abite illuc,
Procul mihi a lecto.
C. Ecce obtempero. E. Hei hei fiſtulae
Velut ſonus
Tenuis ex arundine, o chara ſones mihi.
C. Ecce ſubmiſſam tanquam per calamum ſibilantem
Profero vocem. E. Recte ita.
Appelle, appelle. adito tacite,
Tacite ito. dicas propter quam
Cauſam veniſtis.
Diu enim jacens iſte dormit.

ANTISTROPHE I.

C. Quomodo habet? dicas o chara.
E. Quam fortunam dicam, aut quam calamitatem?
Adhuc quidem ſpirat,
Et aliquantulum gemit.

C. Quid dicis? o miſer. E. Perdes eum ſi palpebras movebis
Habenti dulciſſimas delicias ſomni.
C. O miſer, propter infanda quae divinitus acciderunt facta. o miſer, heu! propter labores quos patitur.
E. Heu, heu! injuſtus injuſta tunc ergo dixit,
Dixit, quando abominandam in tripode
Themidis, pronunciavit
Apollo caedem meae matris.

STROPHE II.

C. Vides? movet corpus in veſtibus.
E. Tu eum, o miſera,
Vociferans excitaſti e ſomno.
C. Puto eum quidem dormire.
E. Non a nobis diſcedis, non ab aedibus
Rurſus tuum pedem volves,
Omittens ſtrepitum?
C. Dormit. E. Recte dicis.

STROPHE III.

C. O veneranda veneranda Nox,
Dans ſomnos
Laborioſis hominibus,
Veni ex Erebo.
Veni veni alata
In domum Agamemnonis:
Nam propter dolores
Et calamitates
Perimus, perimus.
E. Faciſis ſtrepitum. C. Non.

E. Tacite, tacite cavens ab ore
Sonitum, a lecto discedens,
Exhibebis quietum gaudium somni, o chara.

ANTISTROPHE II.

C. Dic, quis erit finis malorum?
E. Mors. quid enim aliud dicam?
Non enim habet desiderium cibi.
C. Manifesta igitur est mors.
E. Perdidit nos Phoebus
Dans miserum sanguinem, vetitum,
Patricidae matris.
C. Juste quidem factum, sed non pulcre.

ANTISTROPHE III.

E. Necasti, necata es, o
Quae peperisti me
Mater, perdidisti vero
Patrem et liberos istos
A tuo sanguine. sc. cretos.
Periimus, periimus similes mortuis:
Tu enim es mortua;
Et abit mea
Pars vitae major in
Gemitibus et luctibus,
Et lacrymis nocturnis: caelebs
Et sine liberis, nempe vitam
Misera in perpetuum traho.

CHORUS, ORESTES, ELECTRA.

IAMBI.

C. Virgo Electra accedens prope, vide,
Ne tuus frater mortuus fallat te:
Non enim placet mihi nimia ejus remiſſio.
O. O dulce demulcens ſomne, remedium morbi,
Quam ſuavis mihi adveniſti opportuno tempore!
O veneranda oblivio malorum, quam es ſapiens,
Et optanda dea calamitoſis!
Quomodo veni huc? quomodo veni? [te.
Sum enim oblitus, utpote priori nuper privatus men-
E. O chariſſime, quam exhilaraſti me, cum obdor-
Vis ut contrectem te, et erigam corpus? [miiſſes!
O. Attingas, attingas ſane, et abſterge a miſero
Ore et oculis meis ſpumam concretam.
E. Ecce ſuave officium, et non recuſo
Fraterna membra curare ſororia manu.
O. Subjice lateribus latera, et ſqualidam comam
Aufer a facie: obſcure enim video oculis.
E. O miſerum caput, ſordidis cincinnis,
Quam es horridum, quia diu non es lotum.
O. Iterum reclines me in lectum: quando me dimittit morbus
Inſaniae, ſum debilis, et languent membra.
E. Ecce, lectulus eſt charus aegrotanti:
Moleſta poſſeſſio, ſed tamen neceſſaria.
O. Iterum erigas me, et extendas corpus. [nem.
C. Aegroti ſunt impatientes propter perturbatio-

E. Vis componere pedes in terra,
Ponens veſtigium ex longo intervallo? viciſſitudo
omnium rerum grata eſt.
O. Maxime; hoc enim habet opinionem ſanitatis.
Praeſtat videri, etiamſi revera non ita ſit.
E. Audi nunc o frater,
Donec ſinunt te ſapere Erinnyes. [erit;
O. Quid dices novi? ſi quidem bonum eſt, gratum
Sin malum, ſatis jam nunc habeo malorum.
E. Menelaus venit tui patris frater.
Tabulae vero navium ſtant in portu Nauplio.
O. Quid dicis, venit lumen meis et tuis malis,
Vir cognatus, et habens beneficia a patre?
E. Venit, (accipe hoc argumentum meae orationis:)
Ducens Helenam ex Trojana urbe.
O. Si ſolus eſſet ſervatus, eſſet felicior.
Si autem ducit uxorem, venit cum ingenti malo.
E. Tyndarus genuit inſigne ad vituperationem
Genus filiarum, et infame per Graeciam.
O. Tu ergo eſto diſſimilis malarum mulierum: licet enim.
Et non dicas tantum; ſed et iſta ſenti.
E. Heu mihi, o frater, oculus tuus turbatur,
Cito mutatus es in rabiem, modo ſanus.
O. O mater, precor te, ne incutias mihi
Puellas cruentas, et quarum comae habent ſpeciem
ſerpentum:
Iſtae enim, iſtae ſaliunt prope me.
E. Mane, o miſer, quietus in tuo lecto,
Nihil enim vides eorum, quae putas te videre.

O. O Phoebe, occident me habentes caninam ſpeciem, [Deae.
Torvum tuentes, inferorum ſacrificulae, atroces
E. Non dimittam te, implicans vero meam manum,
Prohibebo te ſaltare infelices ſaltus.
O. Dimitte tu una exiſtens ex meis furiis,
Medium me tenes, ut abjicias in Tartarum.
E. O miſera ego, unde petam auxilium,
Poſtquam habemus deum inimicum?
O. Da mihi arcum corneum, dona Apollinis,
Quibus me juſſit Apollo depellere deas,
Si me perterrefacerent furore, rabie.
E. An ſauciabitur aliqua dearum mortali manu?
O. Si non diſcedet ab oculis meis.
Non auditis? non videtis eminus-ferientium
Arcuum alata tela evibrata?
Ah, ah, quid cunctamini? evolate in aetherem
Alis, et accuſate oracula Phoebi. [mone?
Eja, quare deficio animo, emittens ſpiritum ex pul-
Quo, quonam aberravi a lecto?
Ex fluctibus rurſus tranquillitatem video.
Soror, quid ploras caput ponens intra veſtem?
Pudet me, quod tibi communico meos labores,
Praebens moleſtiam tibi virgini meo morbo.
Ne contabeſcas propter mea mala.
Nam tu quidem approbaſti haec, ſed ego feci
Maternam caedem: accuſo autem Apollinem
Qui me incitans in opus impiiſſimum,
Verbis quidem me conſolatus eſt, non autem re.
Puto autem ſi patrem meum coram

Ipſum interrogaſſem, an eſſet interficienda mater,
Extenſurum fuiſſe multas preces ad has genas,
Ne adigerem gladium in jugulum matris:
Si quidem neque ipſe eſſet recepturus vitam,
Et ego miſer perfuncturus eram tantis malis.
Nunc itaque retege teipſam, o ſoror,
Et abi a lacrymis, quanquam admodum miſere
Sumus affecti. et quando vides me deficere animo,
Tu malum meum et corruptum ſenſum
Coerce et conſolare: quando vero et tu ploras,
Nos praeſentes oportet te blande alloqui et tractare.
Iſta enim mutua officia decent amicos.
Sed, o miſera, vadens intra domum
Porrecta da ſomno jam diu inſomnes palpebras,
Et ſume cibum, et lava corpus:
Si enim deſeres me, aut propter aſſiduitatem morbum
Tibi conciliabis, periimus: te enim ſolam habeo
Auxiliatricem, ab aliis, ut vides, deſertus.
E. Non ita erit. tecum volo mori,
Et vivere: idem enim eſt; ſi tu moriaris,
Quid faciam mulier? quomodo ſola ſervabor?
Sine fratre, ſine patre, ſine amicis. ſed ſi tibi videtur,
Oportet iſta facere. ſed reclina corpus in lectum,
Et non terrorem, et id quod te exterret ex lecto,
Facile admittas, mane in lecto:
Etiamſi enim non aegrotes, ſed videaris aegrotare,
Angor animi, fit morbus hominibus.

STROPHE.

C. Hei, hei,

O celeres alatae
Furioſae deae,
Quae nactae eſtis cultum diſſimilem Bacchico
In lacrymis et luctibus
Atrae Eumenides, et
Per latum aerem volantes, ſanguinis
Ulciſcentes poenam, ulciſcentes caedem,
Supplico, ſupplico,
Sinite filium Agamemnonis ob-
liviſci rabiem, inſanam,
Furioſam. hei quales,
Labores miſer aggreſſus, peris;
Oraculum ex tripode, quod Phoebus
Dixit, dixit, accipiens in ſolo,
Ubi dicitur eſſe umbilicus terrae.

ANTISTROPHE.

Hei Jupiter,
Quae miſericordia? quale hoc certamen
De caede venit,
Impellens te miſerum, cui lacrymas.
Lacrymis addit
Aliquis malus genius, ducens in domum
Sanguinem matris tuae, qui te exagitat.
Lamentor, lamentor.
Magna fortuna non eſt ſtabilis inter homines.
Et ſicut velum naviculae celeris
Excutiens Deus, demergit,
Ingentium aerumnarum, tanquam ponti,
In fluctus vehementes exitiales.
Quam enim hactenus familiam aliam

Diverſam, quam hanc a divinis nuptiis
Et a Tantalo ortam oportet me colere?

ANAPAESTI.

Atqui rex huc venit
Menelaus dominus: ex multa dignitate corporis
Conſpici poteſt,
Quod ſit ex familia Tantalidum.
O qui applicuiſti exercitum mille navium
In Aſiam,
Salve. opportune quidem tu venis,
Cum divinitus effeceris quae optaſti.

MENELAUS, ORESTES, TYNDARUS, PYLADES.

IAMBI.

M. O domus, partim libenter te aſpicio,
Veniens ex Troja, partim videns gemo.
Nam in orbem circumdatam miſerandis malis
Nunquam vidi magis aliam domum.
Etenim Agamemnonis fortunam cognovi,
Et mortem, qua ab uxore periit,
Ad maleam admovens navem. ex fluctibus vero
Nautarum vates dixit mihi
Nerei propheta Glaucus, verax Deus,
Qui mihi haec dixit aſtans clare:
Menelae, jacet tuus frater mortuus,
Incidens in ultima balnea uxoris:
Et implevit me et nautas meos lacrymis
Multis. poſtquam autem attigi terram Naupliam,

Ibi jam huc tendente mea conjuge,
Cum ſperarem Oreſtem filium Agamemnonis,
Et matrem charis complecti brachiis,
Tanquam florentes, audivi ex quodam piſcatore,
Caedem impiam filiae Tyndari.
Et nunc, o juvenculae, dicite, ubi eſt
Agamemnonis filius, qui ſuſtinuit patrare iſta magna mala?
Erat enim infans tunc in manibus Clytaemneſtrae;
Cum reliqui domum, vadens ad Trojam:
Quare haud nunc noſſem eum, rurſus licet aſpicerem.
O. Ille ſum, Menelae, Oreſtes, de quo tu quaeris,
Volens dicam tibi mea mala,
Attingens primum tua genua.
Supplex accommodans preces oris ſine-ramis:
Serva me, adveniſti ipſe in ipſo articulo malorum.
M. O dii, quid video, quem mortuorum video?
O. Recte dixiſti: non enim vivo prae malis, quanquam video lucem.
M. Quam es horridus ſqualidam comam o miſer!
O. Non ſpecies, ſed facta me cruciant.
M. Horribiliter tueris ſiccis pupillis oculorum.
O. Corpus evanidum eſt, ſed nomen non reliquit me.
M. O deformitas apparens mihi praeter opinionem!
O. Ille ego ſum matris meae miſerae homicida.
M. Audivi; parce dicere mala vel raro. [me.
O. Parco. daemon autem eſt dives malis adverſus
M. Quid tibi accidit? quis morbus te perdit?

O. Conſcientia, quod ſum mihi conſcius feciſſe atrocia.
M. Quomodo inquis? quod enim ſapienter dicitur, clarum eſt, non obſcurum.
O. Triſtitia maxime conſumit me.
M. Eſt ſaeva Dea, ſed tamen placabilis.
O. Etiam furores, qui ulciſcuntur matris caedem.
M. Quando incepiſti furere? quae dies tum erat?
O. Qua die miſeram matrem oneravi tumulo.
M. An domi, an aſſidens ad rogum?
O. Noctu cuſtodiens collectionem oſſium.
M. Aderat aliquis, qui confirmaret tuum corpus?
O. Pylades, qui ſimul fecit caedem matris.
M. A quibus ſpectris ſic affectus es?
O. Viſus ſum tres puellas videre nocti ſimiles.
M. Novi quas dixiſti: nuncupare autem nolo.
O. Atroces enim ſunt. inſipide ne dixeris, cave.
M. Ipſae te ob matris caedem exagitant?
O. Hei perſecutionem qua miſer exagitor.
M. Non grave eſt, gravia pati, gravia qui fecerunt.
O. Sed eſt nobis tranſlatio caſus.
M. Me non dicas necem: hoc enim non eſt ſapienter dictum.
O. In Phoebum jubentem perficere matris caedem.
M. Stultior, quam ut ſciat honeſtum et jus?
O. Servimus diis, quicquid ſunt dii.
M. An non juvat Apollo te in his malis?
O. Cunctatur: dii autem ſunt tales natura.
M. Quam diu eſt, quod mater extincta eſt?
O. Sextus hic dies eſt, rogus adhuc calet ſepulchri.

M. Quam cito a te Eumenides repoſcunt ſanguinem matris?

O. Haud ſapiens es; ſed vera licet proferens erga amicos malus es.

M. Quid tibi conducit vindicta patris?

O. Nondum. id quod cunctatur, eſt ſimile inutili.

M. Quomodo civitas eſt erga te affecta, cum haec feceris?

O. Sic ſum in odio, ut nemo me alloquatur.

M. Non purificaſti ab illo ſanguine manus juxta leges?

O. Excludor ex omnibus domibus quo vado.

M. Qui cives certant te ejicere ex terra?

O. Oeax, imputans patri odium, quod concepit ad Trojam.

M. Intelligo. ulciſcitur te ob necem Palamedis.

O. Non tamen eram ejus particeps: per tres pereo.

M. Quis eſt alius? an aliquis ex Aegiſthi amicis?

O. Iſti me perſequuntur, quos nunc audit civitas.

M. Sinit te civitas habere ſceptra Agamemnonis?

O. Quomodo, qui non ſinunt me amplius vivere?

M. Quid facientes, quod clare dicere mihi queas?

O. Calculus feretur contra nos hoc die.

M. An ut concedas in exilium, vel interficiaris, vel non?

O. Ut interficiar a civibus lapidatione.

M. At cur non fugis ultra terminos terrae?

O. Circumdamur enim undique aeneis armis.

M. Privatim ab hoſtibus, an ab civitate Argiva?

O. Ab omnibus civibus, ut nempe moriar: brevis dictu res.

M. O miſer venis in extremam calamitatem.
O. Mea ſpes habet refugium malorum in te.
Sed veniens fortunatus miſeris,
Amicis imperti de tua felicitate:
Et non ſolus teneto, cum acceperis beneficium,
Sed ſuſcipe et labores per vices,
Perſolvens paternum beneficium illis quibus oportet.
Nomen, non rem habent amici,
Qui in calamitatibus ſunt amici.
C. Atqui huc contendit ſenili pede
Spartiates Tyndareus in nigra veſte,
Raſus lugubri modo propter filiam.
O. Perii, Menelae, Tyndareus iſte
Accedit ad nos cujus maxime vereor
In conſpectum venire propter haec facta.
Nam me aluit parvulum, et multa
Oſcula implevit, Agamemnonis
Filium ulnis geſtans, et cum Leda, (vel et Leda simul)
Honorans me non minus quam Jovis filios:
Quibus o infelix cor et anima mea,
Reddidi non bonam gratiam: quam caliginem
Accipiam vultui? quam nebulam ante me
Ponam fugiens pupillas oculorum ſenis?
T. Ubi, ubi videam maritum meae filiae
Menelaum? nam ad Clytemneſtrae ſepulchrum
Inferias fundens audivi, quod in Naupliam
Venit cum uxore ſervatos poſt multos annos.
Ducite me: nam volo ad dextram ipſius
Stans ſalutare amicum videns ex longo intervallo

M. O ſenex ſalve, habens eandem conjugem cum Jove.

T. O ſalve et tu Menelae, meus affinis.
Heu, quam malum eſt neſcire futura!
Iſte matricida draco ante aedes
Vibrat fulgura morboſa, inviſus mihi.
Menelae, alloqueris eum pollutum?

M. Quid ni? eſt filius mei fratris.

T. An cum talis ſit, ex illo natus eſt?

M. Natus eſt: ſi autem eſt in calamitate, tamen curandus eſt.

T. Factus eſt barbarus, diu degens inter barbaros.

M. Imo hoc eſt Graecum, curare cognatum.

T. Et illud eſt Graecum, non velle eſſe ſuperiorem legibus.

M. Omne neceſſarium obligat inter ſapientes.

T. Habeas tu hoc, ego non habebo.
Simul ſunt apud te ira et ſenectus, utrunque non eſt ſapiens.

T. Nunquid cum eo certamen eſt de ſapientia? et non de matricidio?
Si recta ſunt omnibus manifeſta, etiam non recta.
Quis homo eſt iſto ſtultior,
Qui non conſideravit jus,
Neque venit in legem communem Graecorum?
Poſtquam enim Agamemnon expiravit vitam,
Percuſſus in capite a mea filia
Turpi facinore, (nunquam enim id laudabo)
Oportebat Oreſtem impingere ei dicam profuſi ſanguinis

Juſtam, accuſandoque ejicere ex aedibus
Matrem: accepiſſet enim laudem modeſtiae in calamitate,
Et legem ſervaſſet, et eſſet pius.
Nunc autem venit in eandem infelicitatem ſicut mater.
Nam jure exiſtimans illam eſſe malam,
Ipſe factus eſt deterior, interficiens matrem.
Interrogabo te hoc, Menelae:
Si interficeret aliquem ſua conjux,
Et illius filius rurſus interficiat matrem,
Et natus ex interfectore illo, caedem caede
Solvat, finis malorum quouſque procedet?
Recte ſanxerunt majores olim haec,
Non ſinebant in conſpectum venire,
Neque in occurſum, quiſquis forte reus eſſet ſanguinis:
Sed expiabant exilio, non occidere ſinebant.
Semper enim unus caedi foret obnoxius
Extremam contaminationem accipiens manibus.
Ego vero utique odi impias mulieres,
Et primum filiam, quae occidit maritum,
Et Helenam tuam conjugem nunquam laudabo,
Neque alloquar, neque te laudo malae
Mulieris gratia veniſſe ad Trojam.
Defendam autem quantum poſſum legem,
Beſtialem hunc et homicidialem morem
Tollens, qui ſemper perdit terras et urbes.
Nam, quo animo eras, o miſer, tunc,
Quando exeruit ubera ſupplicans tibi

Mater? ego qui non vidi illa mala,
Tabefacio miſer ſenilem oculum lacrymis.
Unum ergo confirmat meam ſententiam:
Inviſus es diis, et matri das poenam,
Errans furore et poena. quid teſtes
Alios me audire opus eſt de rebus, quas poſſumus videre?
Ut ergo ſcias, Menelae, Deos
Contra ne facias, volens juvare iſtum:
Et ſinas a civibus interfici ſaxis,
Aut non accede in Spartanam terram.
Mea filia mortua, perſolvit, i. e. paſſa eſt juſta:
Sed non erat conveniens interfici eam ab iſto.
Ego in aliis rebus ſatis felix fui,
Praeter filias: in hoc non ſum felix.
C. Invidendus is, qui felix eſt propter liberos;
Nec inſignes aliquas calamitates nactus eſt.
O. O ſenex, ego vereor dicere adverſus te,
Ubi dolore afficiam te et animum tuum. [trem:
Ego quidem ſum pollutus, quatenus interfeci ma-
Impollutus autem alio nomine, quod ultus ſum pa-
Abeat igitur longius ab iſto ſermone [trem.
Tua ſenectus, quae interturbat me dicentem,
Et redeo in viam: nunc vero vereor tuam canitiem.
Quid oportebat me facere? oppone enim duo duobus.
Pater quidem me genuit, tua vero filia peperit,
Tanquam ager accipiens ſemen ab alio:
Sine patre autem non poteſt gigni proles,
Cogitabam ergo generis-autori [nutricationem.
Magis me debere opitulari, quam illi quae exhibuit

Sed filia tua, (vereor enim vocare matrem)
Proprio hymenaeo et non modeſto
Venit in thalamum alterius viri: mihi, ſi dico
Illi, male dico, et tamen dicam.
Aegiſthus erat abditus in domo maritus:
Hunc interfeci, et poſt illum, matrem mactavi:
Irreligioſa quidem faciens, ſed ulciſcens patrem.
Quod autem minaris me debere lapidari:
Audi, ut profuerim toti Graeciae.
Si enim mulieres veniant ad hanc audaciam,
Ut interficiant viros, facientes refugium
Ad liberos, venantes miſericordiam uberibus:
Pro nihilo ducent interficere viros, [feci
Habentes quidlibet quod objiciant: ego poſtquam
Illa atrocia, quae tu dicis, compeſcui iſtam legem:
Et odio habens matrem, juſte perdidi,
Quae virum abſentem ex aedibus cum exercitu
Ducem pro tota Graecia
Prodidit, et non ſervavit incontaminatum lectum:
At cum ſciret ſe peccaſſe, non ſibi poenam
Inflixit, ſed ut non daret poenam marito,
Mulctavit et interfecit meum patrem. [mode
Per Deos audias, (facio mentionem Deorum incom-
Dicens cauſam de caede) ſi matris factum
Tacens laudarem, quid feciſſet mihi pater mortuus?
Nonne odio habens me exagitaſſet Erinnybus?
An matri quidem adſunt auxiliatrices deae,
Iſti autem non adeſſent, majori injuria-affecto?
Tu, o ſenex, qui genuiſti malam filiam,
Es mihi exitio: nam propter ejus malitiam

Patre orbatus, factus ſum matricida.
Vides Ulyſſis conjugem? non interfecit eam [tum,
Telemachus: non enim ſuperinduxit marito mari-
Sed manet domi impollutum cubile.
Vides Apollinem, qui ſedem media in terra
Inhabitans, tribuit hominibus certiſſima oracula,
Cui paremus in omnibus, quae jubet?
Huic parens interfeci matrem,
Ducite illum pollutum, et interficite:
Ille peccavit: non ego, quid oportebat me facere?
An non ſufficit Deus, ad me conferentem cauſam in
eum
Culpa ſolvendum? quo tandem effugiat aliquis,
Si non autor liberat me, ne interficiar.
Sed non dicas, quod haec non ſint recte facta,
Sed quod nobis, qui haec fecimus infeliciter ſint
facta.
Conjugia quibus mortalium ſunt felicia,
Illis eſt beata vita: quibus autem non recte cadunt,
Ii ſunt miſeri intus et foris.
C. Mulieres ſemper impedimento omnibus caſibus
Sunt viris ad infelicitatem. [tioni,
T. Quandoquidem es ferocior, et non cedis ora-
Et ſic reſpondes mihi, ut mihi dolorem adferas:
Magis me incendis pergere ad tuam necem.
Faciam hoc pulchrum additamentum meorum la-
borum,
Quorum cauſa veni ornaturus ſepulchrum filiae.
Nam veniens ad evocatam multitudinem Argivorum,
Commovebo urbem volentem, nec invitam,

In te et tuam ſororem, ut detis lapidatu poenam.
Et illa magis eſt digna ut interficiatur quam tu,
Quae irritavit te adverſus matrem, ſemper in aurem
Mittens ſermones hoſtiles,
Nuncians ſomnia de Agamemnone:
Et hoc, quod oderint concubitum Aegiſthi
Dii inferi: (etenim et hìc erat acerbum toleratu:)
Donec incendit domum igne non Vulcanio.
Menelae, tibi hoc dico, et praeterea faciam etiam:
Si curas meam inimicitiam et affinitatem,
Non depellas iſti necem contra deos:
Sed ſine a civibus interfici ſaxis,
Aut non venias amplius in Spartanam terram.
Haec memineris te audiviſſe; neque impios
Elige amicos, pellens pios.
Vos miniſtri, ducite me ab iſta domo. [bis
O. Vade, ut ſequens oratio ſine interpellatore no-
Ad hunc eat, ſenectam effugiens tuam.
Menelae, quo moves pedem, in cogitatione
Ingrediens vias duplices duabus curis?
M. Sine: mecum cogitans nonnihil,
Ad quam fortunam vertar, dubito.
O. Ne nunc perficias cogitationem, ſed meam
Orationem audiens prius, tunc delibera. [on
M. Dic, recte enim dixiſti. eſt ubi ſilentium orati-
Praeſtat, eſt et ubi oratio ſilentio.
O. Dicam ergo. longa oratio breviori
Eſt potior, et magis plana auditu.
Mihi tu, Menelae, tuarum rerum nihil dederis:
Sed quae accepiſti redde, cum acceperis a meo patre

Non loquor de pecunia, ſed re (ſi vitam meam
Servabis) quae eſt mihi inter meas chariſſima.
Injuſte ago? dicet certe me accipere aliquid contra
hanc calamitatem
Injuſtum a te: etenim Agamemnon pater
Injuſte congregans Graeciam, venit ad Ilion,
Ipſe non peccans, ſed peccatum
Uxoris tuae et injuſtitiam reſarciens,
Unum hoc oportet te mihi dare pro uno:
Et expoſuit, ut convenit amicos amicis,
Corpus revera pro te, in acie laborans,
Ut tuam tu reciperes conjugem.
Redde mihi hoc, cum illud acceperis,
Laborans uno die pro nobis
Stans, ut ſis ſervator, non implens decem annos.
Aulis autem quam accepit victimam meae ſororis,
Sino te hanc habere, Hermionem tu ne viciſſim occide.
Oportet te enim me, cum ſim ita calamitoſus,
Plus habere, et me ignoſcere:
Sed meam vitam da miſero patri,
Et meae ſororis, quae eſt virgo longo jam tempore:
Nam mortuus relinquam orbam domum patris.
Dices, impoſſibile eſt hoc ipſum. amicos
Oportet opem ferre amicis in adverſis. [micis?
Quando autem res ſunt ſecundae, quid opus eſt a-
Satis enim eſt ipſe Deus volens juvare.
Videris omnibus Graecis amare conjugem,
(Non dico autem ſimulatione inſinuans me,)
Per hanc ſupplico tibi. o miſer propter mea mala
Ad quae venio? quid oportet me laborare?

Supplico enim nunc pro tota domo.
O patrue patris frater, ſub terra
Mortuum audire haec putes, volantem
Animam ſuper te, et dicere quae ego dico.
Haec inter lacrymas et luctum et calamitates
Dixi, et repoſco ſalutem
Quaerens: quod omnes quaerunt, et non ego ſolus.
C. Et ego tibi ſupplico, quanquam mulier ſim,
Ut juves auxilio egentes: nam potes.
M. Oreſtes, ego revereor tuum caput,
Et volo te juvare in malis iſtis,
Et enim oportet me ſic cognatorum mala
Simul ferre, ſi Deus det vires,
Etiamſi ſit moriendum, et interficiendi adverſarii:
Ut poſſim autem, id peto conſequi a diis.
Venio enim haſtam vacuam viris ſociis
Habens, errans a multis laboribus,
Cum exiguis copiis reliquorum adhuc amicorum.
Pugnando autem non poſſumus ſuperare
Pelaſgum Argos: ſed ut mollibus verbis
Poſſimus, eo ſpei venio.
Nam quomodo capiat aliquis magna parvis
Laboribus? ſtultum eſt hoc velle.
Quando enim turget populus incidens in iram,
Perinde non poteſt extingui ut vehemens ignis:
Si autem molliter aliquis ei incenſo
Laxans cedit, obſervans tempus,
Fortaſſis exhalet: tum quando remiſerit ſpiritum,
Poſſis eo uti quantum velis.
Eſt enim in eo miſeratio, eſt et magna iracundia,

Optima res obſervanti tempora.
Vadens itaque Tyndareo conabor [tentia.
Et multitudini perſuadere, ut recte utantur ſua po-
Nam et navis intento vi clavo
Mergitur: manet rurſus, ſi relaxes clavum.
Odit Deus nimium vehementes impetus,
Et oderunt cives: oportet me, (non fruſtra dico)
Servare te ſapienter, non vi, adverſum praeſtantiores.
Pugnando te non, ut tu fortaſſe putas,
Servarim. non eſt facile unâ haſtâ
Siſtere trophaea de malis, quae tu habes.
Nunquam enim aliàs Argivos molliter ſupplicando
Acceſſimus: nunc autem neceſſe eſt
Sapientibus eſſe, ſervis fortunae.
O. O, praeterquam quod militaſti uxoris causâ,
In aliis nullius pretii, ignaviſſime in defendendis amicis, [neficia
Fugiſne averſatus me? et num Agamemnonis be-
Sunt irrita? o pater, fuiſti ſine amicis in tuis calamitatibus.
Hei proditus ſum, nec amplius ſunt ſpes,
Quò converſus effugiam ſupplicium Argivorum:
Iſte enim erat mihi refugium ſalutis.
Sed video hunc amiciſſimum hominem
Pyladem, venientem curſu ex Phocenſibus, [bus
Jucundum ſpectaculum: fidus amicus in adverſis re-
Jucundior eſt viſu, quam nautis tranquillitas.
P. Citius, quam me oportebat, accedens veni ante urbem
Audiens comitia urbis, et eadem ipſe clare videns

Adverſus te et tuam ſororem, tanquam ſtatim ſint interfecturi.

Quid hoc? quomodo habes? quid agis, chariſſime meorum aequalium,

Et amicorum et cognatorum? tu enim mihi es iſta omnia.

O. Periimus, ut breviter exponam tibi mea mala.

P. Simul everteris nos: communes ſunt enim res amicorum.

O. Menelaus infidelis eſt mihi et meae ſorori.

P. Convenienter ſe habet virum malae mulieris fieri malum.

O. Perinde mihi gratiam retulit ac ſi non veniſſet.

P. An vere venit in hanc terram?

O. Tarde venit, ſed celerrime deprehenſus eſt infidus amicis.

P. Et venit adducens navi peſſimam conjugem?

O. Non illam ille, ſed illa illum huc adduxit.

P. Ubi eſt mulier, quae una perdidit plurimos filios Argivorum?

O. In meis aedibus: ſi licet iſtas vocare meas.

P. Quid dixiſti tu tuo patruo?

O. Ne cerneret, i. e. pateretur me et ſororem interfici a civibus.

P. Per deos, quid ad haec dixit? cupio enim ſcire.

O. Caute ſe geſſit, ut amicis facere ſolent infidi amici.

P. Ad qualem excuſationem accedens? haec edoctus, omnia habeo.

O. Ille pater venit qui genuit optimas filias.

P.

O.

P.

O.

P.

O.

P.

O.

P.

O.

P.

O.

P.

O.

P.

P. Tyndarum dicis? fortaſſe tibi propter filiam iratus.

O. Intelligis: hujus affinitatem magis elegit quam patris.

P. Non eſt auſus capere labores pro te praeſens?

O. Non eſt bellator, ſed inter mulieres ſtrenuus.

P. Es in maximis malis, et neceſſe eſt te mori.

O. Opus eſt cives ferre calculos de noſtro matricidio.

P. Qui quam rem ſtatuent? dic. ſum enim in metu.

O. Ut aut moriamur, aut vivamus: non eſt longa oratio de rebus maximis.

P. Fuge relinquens domum cum ſorore tua.

O. Non vides? cuſtodimur praeſidiis undique.

P. Vidi vias urbis ſeptas armis.

O. Clauſi tenemur corpore, ſicut urbs obſeſſa ab hoſtibus.

P. Et me nunc interroga, quid facturus ſim: nam et ego quoque perii.

O. Cujus ope? hoc malum acceſſerit ad mala mea.

P. Strophius pater expulit me iratus ex aedibus.

O. Objiciens crimen privatum aut publicum?

P. Quod patrarim tecum caedem matris, pollutum me eſſe dicens.

O. O miſer: videris et tu affici meis malis.

P. Non utemur moribus Menelai: ferenda ſunt haec.

O. Non times, ne Argos velit et te, ſicut me, interficere? [Phocenſes.

P. Non pertineo, quod ad poenam, ad iſtos, ſed ad

O. Multitudo eſt atrox, quando habet improbos praeſides.

P. Sed quando nanciſcitur bonos, habet bona conſilia.

O. Eſto, ſed quod oportet dici de communi cauſa? P. De qua re neceſſaria?

O. Si dicam cauſam veniens ad cives. P. Quod juſta feceris?

O. Ulciſcens necem patris. P. Vereor, ut te ſint placide accepturi.

O. An perculſus metu tacite moriar? P. Hoc eſt timidi.

O. Quid ergo faciam? P. Habes aliquam ſalutem, ſi maneas?

O. Non habeo. P. Sed eunti eſt ſpes a malis ſervari?

O. Si contingat, poſſet fieri. P. Ergo hoc melius eſt quam manere.

O. An igitur ibo? P. Etiamſi moriaris, honeſtius eſt ſic mori.

O. Habeo juſtam cauſam. P. Opta modò ut ita videatur illis.

O. Recte dicis, effugiamus ſic opinionem timiditatis. P. Magis quam manens.

O. Aliquis fortaſſe miſerebitur mei. P. Magna enim res eſt nobilitas tua.

O. Dolens paternam mortem. P. Illa omnia plus valent in conſpectu.

O. Eundum eſt: quia non eſt virile, mori non glorioſe. P. Laudo iſta.

An dicamus iſta meae ſorori? P. Non per Deos.

O. Fierent lacrymae. P. Magnum eſt hoc ōmen.
O. Ergo melius tacere. P. Tempore lucrum facies.
O. Illud eſt mihi difficile. P. Quid hoc? aliquid novi dicis.
O. Ne deae me apprehendant oeſtro. P. Ego curabo te.
O. Difficile eſt tangere languentem virum. P. Non mihi te.
O. Cave fieri particeps mei furoris. P. Hoc valeat.
O. Non cunctaberis? P. Cunctatio inter amicos magnum eſt malum.
O. Vade, o gubernaculum mei pedis. P. Tenens curam dignam amico.
O. Ducas ad ſepulchrum patris. P. Ad quid hoc?
O. Ut ſupplicem ipſi ut ſervet me. P. Recte facis.
O. At matris ne videam ſepulchrum. P. Erat enim hoſtis.
Sed propera, ne te prius damnet calculus Argivorum,
Jungens meis lateribus latus imbecillum morbo:
Quia ego te per urbem, nihil curans populum,
Non pudore deterritus, veham. ubi enim oſtendam me eſſe amicum,
Si non juvem te exiſtentem in atroci calamitate?
O. Hoc eſt habere amicos, non tantum cognatos,
Adeo vir quanquam alienus qui conglutinatus eſt moribus,
Magis meretur haberi amicus, quam multi cognati.

EPODICA.

STROPHE.

C. Magna potentia et virtus

Superbiens per Graeciam et
Ad Simoentis rivos,
Retro verſa eſt ex felicitate Atridis,
Jam olim ab antiqua calamitate familiae;
Quando lis de aureo agno
Venit Tantalidis;
Miſerrimae epulae, et
Neces nobilium liberorum: unde
Caedes caede mutata,
Per caedes non deſinit
Inter duos Atridas.

ANTISTROPHE.

Honeſtum, non eſt honeſtum: parentum
Secare ſaeva manu
Corpus, et iſtum caede nigrum
Enſem oſtendere in lumen ſolis.
Jam ſcelus admittere, eſt magna impietas,
Et flagitioſorum hominum amentia.
Nam in metu mortis
Tyndaris miſera clamavit:
O fili, non facis pia,
Occidens tuam matrem.
Vide, ne colens paternam gratiam, contrahas
Infamiam perpetuam.

EPODUS.

Quis morbus, aut quae lacrymae,
Aut quae miſericordia eſt major in terra,
Quam fieri homicidam matris?
Quali, quali re confecta
Inſanus factus eſt furiis,

Furiis propter caedem praeda eſt
Velocibus, circumferens oculos
Filius Agamemnonis.
O miſer, quando matris
Ex auratis veſtibus
Videns mammam exertam,
Interfecit matrem,
In ultionem paterni caſus.

ELECTRA, NUNCIUS, CHORUS.

IAMBI.

E. Mulieres, an aliquò abiit ab his aedibus
Miſer Oreſtes, victus divinitus immiſſa rabie?
C. Non, ſed vadit ad populum Argivum,
De vita propoſitum certamen
Obiturus, in quo oportet vos mori, aut vivere.
E. Hei mihi, quid fecit, quis perſuaſit eum?
C. Pylades: ſed videtur iſte nuncius cito
Dicturus, quid ſit ibi factum de tuo fratre.
N. O miſera, o infelix ducis
Agamemnonis filia, veneranda Electra, ſermones
Audi, quos infelices tibi ferens advenio.
E. Hei, hei: perimus: ſignificas hoc oratione.
Nam ut videtur, venis nuncius malorum.
N. Calculo Argivorum, ut interficiatur tuus frater,
Et tu, o miſera, ſtatutum eſt hodie.
E. Hei mihi, venit ſpes, quam metuens
Olim, propter futura contabeſcebam luctu.
Sed quod certamen, quae orationes inter Argivos

Damnaverunt nos, et ſuffragium tulerunt de morte?
Dic, o ſenex, utrum lapidante manu,
An per ferrum oportet me abrumpere ſpiritum,
Habentem calamitatem cum fratre communem?
N. Eram ex agro intra portas
Vadens, volens audire de te [am
Et de Oreſte. Nam erga tuum patrem benevolenti-
Semper habui, et me aluit tua familia,
Pauperem quidem, ſed conſtantem in amicitia.
Video populum euntem, et inſidentem tumulo,
Ubi dicunt primum Danaum Aegypto poenas
Dantem, congregaſſe populum in communes ſedes.
Videns congregationem, interrogavi aliquem ex civibus
Quid novum Argis, num quod ab hoſtibus
Nuncium excitavit urbem Danaidum?
Ille dixit, non vides illum Oreſtem prope
Euntem, qui curret letale certamen?
Video inſperatam ſpeciem, quam utinam non vidiſſem,
Pyladen et tuum fratrem euntes ſimul:
Hunc triſtem et languidum morbo,
Illum tanquam fratrem dolentem aequaliter cum amico,
Ducendo curantem morbum.
Poſtquam concio Argivorum facta eſt plena,
Praeco ſurgens dixit, quis vult dicere,
Utrum oporteat Oreſtem mori, an non,
Matricidam? et poſtea ſurgit
Talthybius, qui oppugnavit Phryges cum tuo patre.

Dixit autem ſemper exiſtens ſub potentibus
Ambigua, reverens tuum patrem,
Sed non laudans tuum fratrem bonis mala
Dicta involvens, quod faceret legem
Non bonam contra parentes: ſed oculum ſemper
Hilarem dabat Aegiſthi amicis.
Nam hoc genus tale eſt: ad florentem partem
Semper ſaliunt praecones: ille eſt eis amicus,
Quiſquis eſt potens et in magiſtratibus urbis.
Poſt hunc dicebat Diomedes rex,
Iſte neque te neque fratrem interficere
Sinebat, ſed punientes exilio recte facere dixit.
Alii aſſenſerunt, quod honeſte diceret,
Alii non laudabant: poſt hunc ſurgit
Vir quidam loquax, potens confidentia,
Argivus non Argivus, coactus
In tumultu et ſtulta audacia:
Valens perſuadendo conjicere eos in aliquod malum.
Nam quando facundus oratione, male ſentiens
Perſuadet vulgo, eſt magnum malum urbi. [per,
Quicunque autem prudenter recta conſulunt ſem-
Etiamſi non ſtatim, tamen poſtea ſunt utiles
Urbi. principem autem oportet ſic conſiderare
Videntem. nam ſimile periculum eſt
Dicenti orationem, et principi.
Qui dixit Oreſtem et te occidi lapidibus debere
Conjectis: ſubornavit autem Tyndarus ſermones
Tales dicendos ab illo, qui vos occideret.
Alius ſurgens dicit huic contraria;
Non conſpicuus ſpecie, ſed vir fortis,

Raro polluens civitatem, et circulum fori,
Suas res agens (qui ſoli ſervant terram)
Sed prudens, volens prope accedere ad rem,
Simplex, qui vixerat vitam non reprehendendam,
Is cenſuit Oreſtem filium Agamemnonis
Coronandum, qui voluit ulciſci patrem,
Interficiens malam mulierem et impiam,
Quae haec quidem ceſſare-fecit, ut nemo jam velit manum armare,
Neque militare relicta domo,
Si domi relicti, conjuges [rum.
Corrumpunt, afficientes contumelia thalamos viro-
Et videbatur bonis recte dicere,
Neque ullus amplius dixit, ſed acceſſit tuus frater,
Et dixit, ô incolentes terram Inachi,
Olim Pelaſgi, poſtea autem Danaidae,
Vos ulciſcens, non minus quam patrem,
Interfeci matrem. nam ſi necare viros,
Erit fas mulieribus, amplius non effugietis
Mortem, vel uxoribus neceſſe erit ſervire;
Et contrarium facietis, quam oportet facere.
Nunc enim quae prodidit lectum mei patris,
Eſt interfecta: ſi autem occidetis me,
Lex diſſolvetur: nec antevertet mortem quiſquam,
Quia hujus audaciae non fiet raritas.
Sed non perſuaſit turbae, cum quidem videretur recte dicere.
Et vincit ille malus dicens in multitudine,
Qui dixit interficiendum eſſe te et fratrem.
Vix perſuaſit, ne moriamini lapidati,

Miſer Oreſtes: et ſua-manu-facta nece
Promiſit ſe relicturum vitam hâc die
Tecum: ducit eum ex concione
Pylades lacrymans, et comitantur amici
Plorantes, miſerentes: venit tibi
Acerbum ſpectaculum et miſer aſpectus.
Sed praepara gladium, aut laqueum collo,
Quia oportet te relinquere lucem, et nobilitas
Nihil tibi profuit, neque Pythius
Phoebus ſedens in tripode, ſed perdidit.
C. O miſera virgo, quam obductum
Vultum tuum in terram demittens, muta es,
Tanquam curſura in querelas et luctus!

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

E. Ah, ah, inchoo luctus, ô Pelaſgia,
Ponens album unguem in genis,
Cruentam noxam,
Et fragorem capitis, quem nacta eſt ſub terra
Inferorum Proſerpina, formoſa dea.
Ululet terra Cyclopea,
Ferrum ſupra caput ponens tonſorium Atridarum
Propter mala domus.
Illa miſeratio, miſeratio venit
Pro morituris;
Qui aliquando fuerunt duces Graeciae.

ANTISTROPHE.

Abiit enim, abiit, periit liberorum
Pelopis totum genus, et propter felicitatem
Quondam ſuſpiciendam familiam,

Invidia nunc cepit divinitus, et hoſtilis calculus
De morte inter cives. [rum,
Heu, heu gentes miſerae hominum, plenae lacryma-
Gemebundaeque et laborioſae videte quomodo prae-
ter opinionem
Fatum venit.
Alia verò poſt alia ſuccedunt
Mala in longo tempore;
Tota autem vita hominum eſt inſtabilis.

MONOSTROPHICA.

Utinam vadam ad medium coeli et terrae
Extenſum pendendo
Saxum catenis aureis, quod circumfertur
Volutationibus, glebam ex Olympo
Ut in luctibus recitem
Seni patri Tantalo,
(Qui peperit, peperit parentes
Meae familiae,
Qui viderunt mala,)
Celerem curſum equarum
Quadrijugo curru,
Pelops quando ad mare gubernavit currum,
Myrtili cadaver abjiciens in gurgitem maris,
Juxta albam Geraeſtiam
Marinorum fluctuum
In littore aurigans;
Unde familiae noſtrae
Venit luctuoſa execratio;
Foetus quando in grege, Maiae filio operante,
Agni aureo-vellere-ornati

Naſcebatur; prodigium ſane quam pernicioſum
Atrei equitis, unde lis alatum
Currum ſolis mutavit, ut verſus oc-
caſum viam coeli accommodaret,
Verſus auroram quae vehitur uno equo, et ſeptem
Pleiadum curſus, in aliam viam
Jupiter mutat, et permutat [tam]
Neces necibus, et famoſam [vel * illius-nomine-dic-
Coenam Thyeſtae, et thalamum Cretenſis
Aëropae doloſae, doloſis nuptiis.
Poſtrema in me et patrem
Meum venerunt miſero fato familiae.

ANAPAESTI.

C. Atqui frater tuus accedit
Capitali ſententia damnatus,
Et fideliſſimus omnium Pylades,
Vir par fratri, gubernans
Languidum pedem Oreſtis,
Junctus greſſu officioſo.

ELECTRA, ORESTES, PYLADES.

IAMBI.

E. Hei mihi, videns te ante mortem gemo,
Frater, et ante rogum inferorum.
Heu mihi rurſus, quam videns oculis
Ultimum aſpectum, animo abalienata ſum.

O. Non tacite, omiſſis muliebribus lamentationibus,
Boni conſules, quae ordinantur? ſunt quidem iſta
miſerabilia, ſed tamen

* Thyeſtaea enim Coena proverbii jam locum obtinet.

Oportet te ferre praeſentes fortunas.
E. Et quomodo tacebo? intueri lumen Dei
Hoc non amplius licet nobis miſeris.
O. Ne tu me occidas: ſatis ab Argiva manu
Mortuus ſum miſer: ſine praeſentia mala.
E. O miſer Oreſtes, propter tuam adoleſcentiam et fatum
Et mortem intempeſtivam! oportebat te vivere, quando non amplius es.
O. Ne per Deos injicias mihi molliciem, [rum.
In lacrymas traducens, commemorationem malo-
E. Moriemur: non eſt poſſibile non deplorare mala:
Omnibus hominibus eſt miſerabile, amittere charam vitam. [os
O. Iſta dies eſt nobis conſtituta: oportet aut laque-
Penſiles ſuſpendere, aut acuere manu gladium.
E. Tu nunc me, frater, occide, ne quis Argivorum occidat,
Contumelia afficiens genus Agamemnonis, viz. me.
O. Satis habeo ſanguinem matris, te non interficiam: [vis.
Sed moriaris tui ipſius manibus, quocunque modo
E. Fiet: non deſerar a tuo gladio.
Sed volo brachia circundare tuo collo.
O. Delecteris inani voluptate, ſiquidem hoc delectabile,
Circundare brachia, euntibus ad mortem.
E. O chariſſime, ô habens deſiderabile et dulciſſimum
Nomen ſororis tuae, et unam animam.

O. Liquefacies me, volo tibi reſpondere
Officio brachiorum: quid enim miſer erubeſcam?
O pectus ſororis, ô charus amplexus mihi.
Haec pro filiorum oſculis et conjugali lecto
Alloquia adſunt inter miſeros utrinque.
E. Heu, quomodo idem gladius nos interficiet, ſi fas ſit?
Et accipiet unum ſepulchrum, opus cedri?
O. Suaviſſimum eſſet hoc: ſed vides, amicis
Quomodo caremus, ut conjungamur ſepulchro.
E. Nihilne dixit pro te, operam navans ne morereris,
Menelaus ille pravus, proditor mei patris?
O. Ne oſtendit quidem oculum; ſed in ſceptris habens
Spem, veritus eſt ſervare amicos.
Sed eja, ut generoſa et Agamemnone
Facientes digniſſima moriamur.
Et ego quidem generoſitatem oſtendam urbi,
Feriens gladio hepar: te autem oportet
Similia facere meis auſis.
Pylades, tu eſto nobis occiſionis arbiter,
Et mortuorum bene componas corpora,
Et ſepeli ſimul, ferens ad patris tumulum,
Et vale: vado enim ad opus, ut vides.
P. Differ: hoc enim primum te accuſo,
Si ſperaſti, me velle vivere te mortuo.
O. Quorſum enim attinet te mecum mori?
P. Interrogaſti? quorſum vero vivere ſine tua amicitia?

O. Non tu interfeciſti tuam matrem, ſicut ego miſer.
P. At tecum: quare ſimul et haec me pati oportet.
O. Redde tuum corpus patri; non moriaris mecum:
Tibi enim eſt civitas, mihi autem non jam,
Et domus patris, et magnus portus divitiarum.
Nuptiis autem hujus miſerae fruſtratus es,
Quam deſpondi tibi, colens amicitiam: [dum;
Tu autem accipias aliam conjugem ad procrean-
Affinitas enim mea et tua non amplius eſt.
Sed, ô deſiderabilis ocule meae amicitiae,
Vale; non enim hoc licet nobis, tibi tamen licebit:
Nam mortui privamur gaudio.
P. Equidem non aſſequeris quid velim. *vel*, an non, &c.
Neque ſanguinem meum accipiat ferax terra,
Neque ſplendidus aether, ſi ego te unquam prodens,
Et liberans meum corpus, deſeram!
Nam et ſimul interfeci illam; non negabo:
Et totum conſilium dedi de iis, ob quae tu nunc das poenas.
Ergo et ſimul mori me oportet tecum et cum hac.
Meam enim illam, cui ſpoſpondi nuptias,
Judico conjugem. nam quid unquam honeſtum dicam,
Veniens in Delphidem, arcem Phocenſium?
Qui priuſquam eſſetis miſeri, affui amicus,
Nunc non ſum amicus tibi infelici?
Non eſt, quod excuſer, ſed haec et mihi ſunt curae.

Sed poſtquam ſumus morituri, una rationem
Ineamus, quomodo Menelaus ſimul triſtetur.
O. O chariſſime, utinam videns hoc moriar.
P. Obſequere igitur, ſed differ ſectionem enſis.
O. Differam, ſi poſſim ulciſci inimicum.
P. Tace nunc, quia parum credo mulieribus.
O. Ne timeas has, adeo adſunt nobis amicae.
P. Helenam interficiemus: id afficiet Menelaum magno dolore.
O. Quomodo? paratus enim ſum, ſiquidem poterit praeclare fieri.
P. Jugulantes: latet enim in domo tua.
O. Maxime, et jam omnia obſignat: quaſi cernens haereditatem meam.
P. Sed non amplius, nacta Plutonem ſponſum.
O. Quomodo? habet enim barbaros comites.
P. Quos autem? neminem enim Phrygum metuo.
O. Quales decet eſſe curatores ſpeculorum et unguentorum.
P. Venit ergo huc habens delicias Trojanas?
O. Ita, ut Graecia ſit ei parva domuncula.
P. Nihil eſt ſervile genus ad non ſervile.
O. Sane hoc ſi fecero, non recuſo bis mori.
P. Sed neque ego: modo tibi opem feram.
O. Oſtende rem, et perfice, ſicut dicis.
P. Intremus in domum, tanquam morituri.
O. Habeo hoc, reliqua non habeo.
P. Lamentabimur ad ipſam de his quae patimur.
O. Ut exterius ploret, quanquam in animo gaudeat.
P. Et nobis aliquando aderunt haec, ſicut illi tunc.
O. Deinde quomodo hoc certamine fungemur?

P. Occultos habebimus gladios ſub his veſtibus.
O. Sed prius famulis quae nex fiet?
P. Excludemus eos, alium alio in domibus.
O. Et eum qui non tacuerit, interficiemus.
P. Deinde ipſa res docebit, ad quae oporteat intendere.
O. Interficere Helenam, agnoſco ſymbolum.
P. Tenes: audi nunc quam honeſte conſulam.
Si enim in mulierem honeſtam
Mitteremus gladium, eſſet ignominioſa caedes:
Nunc vero dabit poenas toti Graeciae;
Et illis, quorum parentes occidit, et quorum liberos perdidit,
Et ſponſas fecit orbatas maritis,
Erit jubilatio, et accendent ignem diis,
Precantes tibi et mihi multa glorioſa obtingere,
Eo quod fecimus caedem malae mulieris.
Sed nec vocaberis matricida, ſi hanc interfeceris:
Sed relinquens hoc, nomen habebis melius:
Diceris interfector Helenes, quae multos interfecit.
Non oportet ſane, non oportet Menelaum eſſe felicem,
Tuum verò patrem et te et ſororem mori,
Et matrem (mitto autem hoc, non enim eſt conveniens dicere.)
Et domum tuam poſſidere, cum per Agamemnonis militarem operam
Receperit conjugem. non amplius vivam,
Si non adverſus illam ſtrinxero atrum enſem.
At ſi non potiemur caede Helenae,

Incendentes hanc domum, moriemur.
Si enim cuivis horum ſucceſſus non deerit, habebimus gloriam
Honeſte mortui, aut pulchre ſervati.
C. Digna eſt quae odio habeatur ab omnibus mulieribus
Puella Tyndaris, quae dedecore affecit familiam ſuam et ſexum.
O. Ah, nihil eſt praeſtantius, quam certus amicus,
Non opes, non regnum: eſt vero quid nullius-pretii
Multitudo, ſi conferatur cum generoſo amico.
Nam tu et mala contra Aegiſthum inveniſti,
Et prope aderas mihi in periculis,
Et nunc rurſus das mihi ultionem hoſtium,
Et non abes——ſed deſinam te laudare; quia
Etiam hoc eſt moleſtum, nimium laudari.
Ego autem omnino efflans meam animam,
Volo aliquid faciens inimicis meis mori:
Ut viciſſim perdamus illos, qui me prodiderunt:
Et gemant, qui me miſerum fecerunt.
Agamemnonis filius ſum, qui Graeciae
Imperavit, dignus judicatus, non tyrannus, ſed tamen
Habuit divinum quoddam robur: quem non afficiam dedecore,
Oppetens ſervilem mortem, ſed libere
Vitam amittam, et Menelaum ulciſcar.
Eſſemus enim felices, ſi unum poſſemus adipiſci,
Si alicunde inſeparata ſalus accideret,
Necantibus, non morientibus: opto haec.
Nam quod volo, ſuave eſt, et per os
Volucri ſermone ſine ſumptu delectabo animum.

E. Ego frater, exiſtimo hoc ipſum ferre
Salutem tibi et huic, et tertio mihi.
O. Dicis divinitus conſilium, ſed ubi hoc eſt?
Quia ſcio prudentiam adeſſe tuae animae. [mum.
E. Audi nunc Oreſta, et tu Pylade huc adverte ani-
O. Dic, quia boni expectatio habet aliquam voluptatem.
E. Noviſti filiam Helenae? ſcientem interrogo.
O. Novi Hermionem, quam educavit mater mea.
E. Illa abiit ad ſepulchrum Clytaemneſtrae.
O. Quid factura? ſuggeris aliquam ſpem.
E. Libatura inferias ad ſepulchrum matris.
O. Quare verò dicis mihi hoc conferre ad ſalutem?
E. Capite hanc obſidem, quando redierit.
O. Cujus rei dicis hoc eſſe remedium nobis tribus amicis? [vellet agere,
E. Interfecta Helena, ſi quid Menelaus contra te
Aut hunc, et me (quia omnes tres ſumus unum corpus) [gladium
Dic quod ſis interfecturus Hermionem, et oportet te
Strictum habere ad ipſum collum virginis:
Si te ſervarit, petens ne interficiatur filia,
Menelaus, videns corpus Helenae in ſanguine,
Sine patrem poſſidere puellae corpus:
Si autem impotens vehementis animi
Volet te interficere, et tu ferito collum virginis.
Et ipſum exiſtimo, etiamſi primum aderit vehemens,
Deinde moliturum animum: non enim durus
Neque fortis eſt. Hoc habeo nobis
Propugnaculum ſalutis: dicta eſt oratio,

O. O habens virilem animum,
Et corpus inter mulieres decorum,
Quam digna es magis vivere quam mori.
Pylades, igitur fruſtraberis miſer tali
Muliere quacum vivens haberes felix conjugium.
P. Utinam verò fiat, et veniat ad urbem Phocenſem
Nacta felices nuptias!
O. Quando veniet ad domum Hermione?
Quia reliqua dixiſti, ſi hoc fucceſſerit,
Optima capientibus catulum impii patris.
E. Puto verò jam eam eſſe prope domum,
Etenim ipſa temporis longitudo eò quadrat.
O. Recte, tu quidem, ſoror Electra, domum
Ante manens, expecta pedem (i. e. reditum) virginis,
Et obſerva, ſi quis, priuſquam fiat caedes,
Aut ſocius, aut frater patris, [mum,
Antevertat veniens in domum, clamita verò tu in do-
Aut valvas pulſans, aut mittens ſermonem intro.
Nos verò intrantes, ad poſtremum
Certamen armabimus manum enſe,
Pylades: tu enim juvas me in laboribus.
O pater, habitans domum atrae noctis,
Invocat te Oreſtes filius tuus, ut venias auxiliator
Precantibus. nam propter te iſta patior miſer:
Injuſteque proditus ſum a tuo fratre,
Cum recte fecerim, cujus volo uxorem captam
Interficere: tu verò eſto adjutor nobis in hac re.
E. O pater, veni igitur, ſiquidem audis ſub terra,
Vocantes liberos, qui tua cauſa moriuntur.
P. O cognate mei patris, etiam meas preces,

Agamemnon, exaudi: ſerva liberos.
O. Interfeci matrem. P. Et ego attigi gladium.
E. Ego verò et inſtruxi inſidias, et liberavi a metu.
O. Te, pater, ulciſcens. E. Neque ego te prodidi.
P. Ergo exprobrationes haſce audiens libera natos.
O. Libo tibi lacrymis. E. Et ego lamentationibus.
P. Deſinite, et pergamus ad opus.
Siquidem enim ſub terram preces penetrant, [tiae,
Audit. tu verò, ô Jupiter, proave, et numen juſti-
Date ſucceſſum in hac re iſti, mihi, et huic:
Tribus enim amicis unum certamen, unum jus
Debetur, viz. aut ſimul vivere, aut mori.

PERICOMMATA.

STROPHE I.

E. O charae Mycenides,
Quae eſtis primariae in Pelaſgo ſolo Argivorum.
C. Quam vocem ſonas, ô veneranda?
Manet etenim adhuc te hoc in
Urbe Danaidum.

SYSTEMA I.

E. State aliae veſtrum in hac via publica,
Aliae hîc in alia via ad praeſidium domus.

STROPHE II.

C. Propter quam cauſam hoc me jubes?
Dic mihi, ô chara.
E. Metuo, ne quis ad domum
Stans propter caedem,
Inveniat mala in his malis.

SYSTEMA II.

S. Eamus, feſtinemus, ego ſemitam

Hanc obſervabo, ad ſolis ortum.
S. Et ego iſtam, quae fert ad occaſum.

STROPHE III.

E. Oblique nunc pupillas
Oculorum differ,
Iſtinc, huc, deinde ad
Aliam ſpeculam.
C. Facimus ut jubes.

ANTISTROPHE I.

E. Circumferte nunc palpebram,
Date pupillis undique per capillos locum.
S. Hic quis in via accedit:
Quis hic vadit circa domum
Tuam ruſticus vir?

ANTISYSTEMA I.

E. Periimus, ô amicae, abſconditas
Feras armatas ſi ſtatim indicet hoſtibus.

ANTISTROPHE II.

S. Sis ſine metu: nam inanis eſt, ô chara,
Via, quam tu putas.
E. Quid verò, tua fides, manet mihi adhuc firma?
Da mihi aliquem bonum nuncium,
An locus ante aulam ſit vacuus.

ANTISYSTEMA II.

S. Hîc res bene habent, ſed tu tuam ſtationem conſidera;
Quia nemo civium accedit ad nos.
S. Venis eodem, neque enim hîc turba eſt.

ANTISTROPHE III.

E. Age quidem in por-

tis audiam:
Quid cunctamini in aedibus
Per quietem
Mactare hostiam?

ANTISYSTEMA III.

Non audiunt, ô misera ego propter mala!
Num propter pulchritudinem obstupuerunt gladii?

ANOMOEOSTROPHICA.

STROPHE I.

Forte aliquis Argivus
Armatus properans,
Pede auxiliatore
Accurret ad aedes.
Spectate nunc melius, non expedit sedere:
Sed aliae huc, aliae illuc volvatis oculos.

STROPHE II.

C. Mutamus viam,
Speculantes undique.
H. O Pelasgum Argos, pereo male.
E. Audistis? viri habent manus in caede:
Est ejulatus Helenae, ut licet conjicere.

STROPHE III.

S. O Jovis, ô Jovis immensa potentia,
Veni auxilians meis amicis omnino.
H. Menelae, morior, tu verò praesens me non juvas.

MONOSTROPHICA.

E. Interficite, ferite, occidite, perdite,
Duos ancipites gladios mittite,
Ferientes e manu [plurimos
Desertricem parentum, linquentem conjugem, quae

Interfecit Graecorum
In bello, apud fluvium pereuntes,
Ubi lacrymae inter lacrymas
Ceciderunt propter ferrea tela,
Ad flumen Scamandrum.

IAMBI.

C. Tacete, tacete, audio ſtrepitum quendam
Cujuſdam in viam irruentis circa domum.
E. O chariſſimae mulieres, in media caede
Iſta Hermione adeſt: ceſſemus a clamore.
Nam vadit incidens in laqueos retium:
Egregia praeda erit, ſi capta fuerit.
Iterum ſtate quieto aſpectu,
Et colore non ſignificante factum.
Et ego habebo tetricas pupillas oculorum,
Tanquam utique non ſciens facta.
O virgo venis, Clytaemneſtrae ſepulchrum
Poſtquam coronaſti, et libaſti inferis inferias?
H. Venio peracta placatione: ſed me
Metus quidam cepit, quem in aedibus,
Procul exiſtens a domo, audio clamorem.
E. Quid? fiunt quae ſunt digna noſtro luctu.
H. Fauſta loquere: quid novi dicis? [mori.
E. Decretum eſt huic urbi, hodie Oreſten et me
H. Nequaquam fiat, cum vos ſitis mei cognati.
E. Decretum eſt: ſumus in jugo neceſſitatis.
H. An propterea eſt clamor in domo?
E. Supplex procidens ad genua Helenae clamat.
H. Quis? non ſatis ſcio, niſi tu dicas.
E. Miſer Oreſtes orat, ne occidatur, et pro me.

H. Domus igitur merito plorat.
E. Nam de qua alia re quis magis loquatur?
Sed veni, et ſis amicis particeps ſupplicationis,
Procidens ante tuam matrem valde beatam,
Ne Menelaus videat nos morientes.
Sed ô tu, quae es educata in manibus meae matris,
Miſerere noſtri, et leva mala:
Veni huc in certamen, ego praecedam:
Sola enim habes nobis metam ſalutis.
H. Ecce propere pono meum pedem in domum.
Servati eſtis, quantum in me eſt. E. O in domo
Amici armati, non capietis praedam?
H. Hei mihi, quos hîc video? O. Oportet tacere.
Venis enim nobis, non tibi, in ſalutem.
E. Tenete, tenete, et enſem ad collum
Admoventes, quieſcite, ut videat hoc
Menelaus: quia viros, non ignavos Phrygas
Inveniens, paſſus eſt ea, quae oportet pati malos.
O amicae, excitate ſtrepitum, ſtrepitum et clamorem
Ante aedes, ut facta caedes
Non incutiat Argivis vehementem terrorem,
Atque ob id opem ferant ad aedes tyrannicas,
Priuſquam prompte videam Helenae caedem
Cruentam in domo,
Aut ſermonem cujuſdam miniſtrorum audiamus:
Nam quaſdam calamitates ſcio, quaſdam non clare.

MONOSTROPHICA.

C. Juſte venit deorum
Vindicta contra Helenam:
Nam lacrymis totam Graeciam implevit

Propter Idaeum pernicioſum
Parim, qui ad Ilium Graecos adduxit.
Sed, (nam crepant clauſtra regiae domus)
Tacete, egreditur enim aliquis Phrygum,
Ex quo audiemus, quid agatur in aedibus.
Ph. Effugi Argivum enſem ex morte,
In barbaris calceis,
Supra cedrina faſtigia thalamorum,
Doricaque pinnacula.
Euanida, euanida terra terra
Barbaris fugientibus.
Heu, heu, quo effugiam, ô hoſpitae,
Per canum aetherem volitans,
An per pontum, quem Oceanus
Habens taurinum caput cubitis
Circundans amplectitur terram?
C. Quid eſt Helenae miniſter Idaee?
Ph. Ilium, Ilium, heu mihi
Phrygia urbs, habens bonam glebam,
Sacer mons Idae,
Quam doleo te periiſſe,
Lugubre lugubre carmen
Barbarica voce,
Propter oculum ex-ave-natae
A-cygno-ortae, formoſae Ledae filiae [Apol-
Infelicis Helenae, pulchre-fabricatorum Murorum
lineorum Furiam, i. e. oculum illum Helenae, i. e.
Helenam. heu! [Dardania
Vociferatio lugubris, lugubris vociferatio. ô miſera
Equeſtris, altrix Ganymedis Jovis concubini.

C. Clare dic nobis rurſus ſingula in aedibus quomodo ſe habeant;
Non enim facile conjicio priora.
Ph. Heu heu, principium mortis
Barbari dicunt, heu heu;
Aſiatica voce, regum
Quando ſanguis effunditur in terram
Enſibus ferreis ad Plutonem.
Venerunt in domum (ut rurſus tibi ſingula dicam)
Duo leones Graeci, gemini:
Pater alterius vocabatur dux (Graeciae)
Alter filius Strophii, doloſus vir
Sicut Ulyſſes, tacite doloſus,
Sed fidus amicis, et audax ad pugnam:
Peritus pugnandi, et lethalis draco.
Pereat ob tacitam providentiam, cum ſit maleficus,
Illi verò intro venientes ad thronum
Ejus, quam habuit jaculator Paris,
Mulieris, oculos lacrymis
Madefacti, humiles
Sederunt: alter hinc, alter illinc,
Alius aliunde armati:
Et manus ſupplices ad genu
Helenae poſuerunt, poſuerunt ambo.
Celeres autem cucurrerunt, cucurrerunt,
Miniſtri Phryges:
Allocutus eſt autem alius alium,
Incidens in metum,
Ne quis eſſet dolus:
Aliis videbatur non eſſe,

Aliis in retiariam
Machinam implicare
Filiam Tyndari draco matricida.
C. Ubi tu tunc eras? an jam effugeras metu?
Ph. Phrygio, Phrygio more
Ad comam, auram auram,
Helenae Helenae, circulo benefacto
Flabello, ad genam ciebam,
Barbaro more.
Illa verò linum in collo
Digitis volvebat,
Et fila mittebat ad ſolum,
Ex praeda Phrygia ad tumulum
Monumenta facere
Volens ex lino, purpureos pannos,
Dona Clytaemneſtrae.
Allocutus autem eſt Oreſtes
Lacaenam puellam, ô filia Jovis,
Pone veſtigium in ſolo huc ſurgens ex ſede,
Ad locum avi Pelopis
Veteris arae,
Ut ſcias meam orationem.
Ducit, ducit eam: illa verò ſequebatur,
Non proſpiciens quae futura erant,
At ſocius improbus homicida Phocenſis alia faciebat vadens:
Non diſceditis, inquit, at ſemper mali eritis, Phryges?
Et concluſit alium alio
In domo, quoſdam in ſtabulis
Equorum, quoſdam in latrinis,

Alios hinc inde, alium alio
Avellens procul a domina.
C. Quae calamitas poſtea accidit?
Ph. Idaea, Idaea mater, potens, potens, heu heu ob
Cruentas clades, impiaque mala, quae vidi,
Vidi in domo regia,
In veſtibus purpureis in caligine
Enſes extrahentes in manibus, alius alio
Agitavit oculos, ne quis adeſſet,
Et ſicut apri montani
Stantes ante mulierem,
Dicunt: morieris, morieris,
Maritus improbus te interficit,
Qui prodidit fratris filium ut moreretur Argis.
Illa verò vociferata eſt: heu mihi, mihi,
Immittens candidum cubitum pectori.
Percuſſit caput triſti plaga.
Fugiente autem pede veſtigium aureis ſandalis
Tulit: ſed in comam digitos
Mittens Oreſtes, ſiſtens Mycenaeos calceos,
Siniſtro humero incurvans collum,
Erat verberaturus nigro gladio guttur.
C. Ubi vero erant Phryges in domo ad auxiliandum?
Ph. Audita vociferatione, fores aedium et ſtabula,
Vectibus ejicientes, ubi manebamus,
Accurrimus alius ex alia habitatione,
Alius ſaxa, alius cuſpides,
Alius enſem cum longo capulo habens in manibus.
Venit autem contra nos Pylades impavidus;

Qualis qualis Hector Phrygius, aut Ajax ornatus galea tres habente conos,
Quem vidi, vidi in portis Priami.
Commiſimus autem acies enſium.
Tunc verò, tunc conſpicui
Erant Phryges, quantum in pugna Martis
Nos ſimus inferiores Graecis pugnatoribus:
Alius abiens fugitivus, alius mortuus,
Alius vulnus ferens, alius ſupplex
Propter intentatam mortem, fugimus in tenebras.
Mortui verò ceciderunt, alii erant caſuri, alii jacebant.
Ingreſſa eſt autem in domum miſera Hermione,
Circa caedem matris jam-tum humi caſurae, quae miſera illam peperit.
Iſti verò currentes velut Bacchae ſine thyrſis
Rapuerunt velut pullum in manibus.
Rurſus tendebant caedem adverſus filiam Jovis:
Illa autem evaſerat extra domum
Non viſa (ô Jupiter et terra et lumen et nox)
Sive veneficiis, ſive arte magorum, ſive deceptione deorum.
Quae poſtea acciderint neſcio, nam fugitivum ſuſtuli pedem ex aedibus.
Multiplices autem, multiplices aerumnas
Menelaus ſuſtinens, inutile a Troja
Recipit conjugium Helenes.
C. Atqui ſequitur aliud novum ex novis:
Nam video tenentem gladium ante aedes
Euntem Oreſten attonito pede.

ORESTES, PHRYX, ELECTRA, MENELAUS, APOLLO.

TROCHAEI.

O. Ubi eſt iſte, qui effugit ex aedibus meum enſem?

Ph. Adoro, te rex, procidens barbaro more.

O. Iſta non fiunt in Ilio, ſed in Argiva terra.

Ph. Ubique ſapientibus eſt ſuavius vivere, quam mori.

O. Num feciſti clamorem Menelao, ut accurreret?

Ph. Tibi adſum ut opituler: es enim dignior.

O. Juſte ne igitur periit filia Tyndari?

Ph. Juſtiſſime, ſi haberet triplex guttur ad moriendum.

O. Propter metum lingua gratificaris, intus non ita ſentiens.

Ph. Cur non? quae perdidit Graeciam cum ipſis Phrygibus?

O. Jura, (aliâs te necabo) te haec non dicere in meam gratiam.

Ph. Per animam meam juravi: et quidem bona velim fide.

O. Siccine etiam ad Trojam omnibus ferrum erat Phrygibus terrori?

Ph. Amove enſem: nam cum prope adeſt, oſtendit caedem.

O. Metuis ne fias lapis, tanquam intuens Gorgona?

Ph. Imo ne moriar: haud enim novi caput Gorgonis.

O. Cum ſis ſervus, metuis mortem, quae te liberabit a malis?

Ph. Quilibet etiam ſervus gaudet videre lucem.

O. Recte dicis, ſervat te prudentia: ſed ingredere in domum.

Ph. Non igitur occides me. O. Es dimiſſus. Ph. Dicis hoc pulchrum verbum.

O. Sed poterimus retractare. Ph. Hoc non pulchre dicis.

O. Stultus es, ſi putas me cruentaturum tuum collum:

Nam neque mulier es, neque es inter viros.

Propterea egreſſus ſum ex aedibus, ne excites clamorem.

Nam totum Argos cum audierit clamorem, cito excitatur.

Non eſt mihi metus Menelaum excipere gladio:

Sed veniat ſuperbiens flavis capillis ſuper humerum,

Si enim adducet Argivos ad hanc domum,

Perſequens caedem Helenae, et me non volet ſervare,

Et ſororem meam, et Pyladem, qui in his me adjuvit;

Videbit duo cadavera, uxorem et virginem.

ANOMOEOSTROPHICA.

STROPHE I.

C. Heu, heu, ô Fortuna in aliud certamen, in aliud iterum

Cadit domus terribile circa Atridas.

S. Quid faciemus? nunciabimus haec in urbem?

An tacitae erimus, quod eſt tutius ô charae?

STROPHE II.

S. Ecce ante aedes, ecce denunciat aliquid
Iſte fumus ſaliens in aerem ſurſum.
C. Incendunt pinus, tanquam inflammaturi domum
Tantaleam, neque deſiſtunt a caede.

STROPHE III.

Eventum habet (propoſitum) Deus hominibus, ut voluerit.
Magna quaedam vis per adverſos genios
Feriit, feriit hanc domum per caedes,
Propter Myrtili caſum ex curru.

TROCHAEI.

C. Sed video Menelaum prope domum,
Citato-gradu, auditu forte edoctum fortunam, quae nunc adeſt.
E. Non antevertetis conjungentes fores vectibus
O Atridae in domo? vehemens res eſt vir in rebus ſecundis
Contra eos qui ſunt in adverſis, ſicut tu, Oreſtes, nunc.

IAMBI.

M. Venio audiens facinora violenta
Duorum leonum, non enim voco eos viros.
Nam audivi de mea uxore,
Quod non ſit interfecta, ſed abrepta, ut non conſpiciatur,
Audiens inanem famam, quam metu deceptus
Quidam nunciavit mihi: ſed matricidae
Sunt hae technae, et in res deridicula.
Aperiat aliquis domum, ſervis jubeo

Pellere iſtas fores, ut ſaltem filiam meam
Liberem ex manibus hominum impiorum,
Et miſeram meam uxorem
Accipiam, cum qua oportet interfici mea manu
Eos qui perdiderunt meam conjugem.
O. Heus tu non attingas manibus iſta clauſtra.
Te Menelaum compello, qui elatus es ſuperbia,
Aut hac pinna confringam tuum caput,
Frangens vetus tectum, opus artificum,
Munita eſt janua vectibus adverſus tuum offendendi
Studium, qui te arcebunt, ne intres in domum.
M. Age: quam rem video? ſplendorem flammae,
Et in ſummis aedibus iſtos obſeſſos teneri,
Et gladium admotum collo meae filiae.
O. Utrum vis interrogare, an me audire?
M. Neutrum quidem; ſed neceſſe eſt, ut videtur,
te audire.
O. Sum occiſurus tuam filiam, ſi vis audire.
M. Interfecta Helena addes caedem caedi?
O. Utinam verò tenuiſſem, non deceptus a diis!
M. Negas cum occideris, et ad contumeliam dicis
haec?
O. Invitus nego: utinam enim. [rem.
M. Quid optares facere; incutis enim mihi terro-
O. Furiam Graeciae interficere.
M. Redde cadaver uxoris, ut operiam tumulo.
O. Repete a diis: ego verò interficiam tuam filiam.
M. Matricida facit caedem ſupra caedem. [tur.
O. Defenſor patris, quem tu prodidiſti ut morere-
M. Non ſuffecit tibi prior caedes matris?

O. Non defatigabor ſemper interficiendō malas.
M. Utrum et tu Pylade es particeps hujus caedis?
O. Tacens affirmat: ego verò ſufficiam dicens.
M. Sed non gaudens: niſi effugeris alis.
O. Non effugiemus, ſed inflammabimus aedes igne.
M. An verò vaſtabis has aedes paternas? [ignem.
O. Ut ne tu eas habeas, hanc inſuper mactantes ad
M. Interfice, quia interficiens dabis horum mihi poenas.
O. Sic erit. M. Heu, heu, nequaquam facies hoc.
O. Tace nunc, et ſuſtine juſte patiens calamitatem.
M. An juſtum eſt te vivere? O. Et imperare in terra.
M. Qua? O. In Argo hoc Pelaſgico.
M. Recte igitur attinges ſacrificia? O. Cur non?
M. Et offeres hoſtias ante pugnam? O. Tu autem honeſte? [mentem.
M. Quidni? habeo enim puras manus. O. Sed non
M. Quis te alloquetur? O. Quicunque eſt amans patris.
M. Qui autem honorat matrem? O. Eſt felix.
M. Tu autem non. O. Quia non placent mihi malae.
M. Amove enſem a filia. O. Mendax es.
M. Interficias meam filiam? O. Jam non es mendax.
M. Hei mihi quid faciam? O. Perſuade ad Argivos proficiſcens. [cidat.
M. Cui perſuadebo? O. Pete a civitate, ne nos oc-
M. Aut filiam meam interficietis? O. Sic eſt.
M. O miſera Helena. O. An meae res non ſunt miſerae?

M. Advexi tibi victimam ex Phrygibus? O. Utinam hoc eſſet.
M. Suſtinens labores magnos. O. Non mea tamen [cauſa.
M. Acerba paſſus ſum. O. Tunc enim eras inutilis.
M. Tenes me. O. Tu cepiſti teipſum, cum ſis malus.
Sed eja, Electra, incende iſtas aedes:
Et tu ô candidiſſime mihi amicorum
Pylade, incende tecta hujus parietis.
M. O terra Danaorum et incolae equeſtris Argus,
Non armato pede opem feretis?
Nam iſte vim facit toti noſtrae civitati,
Ut vivat, cum fecerit abominabilem caedem matris.
A. Menelae, deſiſte ab irata voluntate.
Ego Phoebus Latonae filius, prope exiſtens te voco:
Et tu, qui inſidiaris armatus iſti puellae,
Oreſtes, ut ſcias, quam orationem afferam.
Helena quidem, quam tu cupiens perdere,
Fruſtratus es, iratus Menelao,
Haec eſt, quam videtis in voluminibus aëris,
Servata et non interfecta a te.
Ego ipſam ſervavi, et ab enſe
Tuo rapui, juſſus a Jove patre.
Nam, ut filiam Jovis, oportet vivere immortalem;
Caſtorique, et Polluci in voluminibus aëris
Aſſidebit, nautis ſalutaris:
Tu autem accipias aliam uxorem in domum.
Poſtquam dii hujus pulchritudine,
Commiſerunt Graecos et Phrygas,
Et fecerunt mortes, ut exhaurirent ex terra

Onus injuſtum, magnae multitudinis hominum.
Res ſic ſe habent. te autem oportet
Oreſta, poſtquam hujus terrae fines ſuperaveris,
Habitare ſolum Parrhaſium, per circulum anni.
Vocabitur autem locus a tuo nomine ab exilio,
Ut vocetur Azanibus et Arcadibus Oreſteum,
Inde veniens in urbem Athenienſium,
Redde rationem de caede materna
Tribus furiis: et dii gubernatores judicii,
In Areopago, i. e. vico Martio juſtiſſimam
Sententiam ferent, ubi oportet te vincere.
Et ad cujus collum, Oreſte, habes gladium,
Fatum eſt, te Hermionem ducere: et qui putat
Neoptolemus ſe ducturum eſſe, non ducet.
Nam eſt ei fatum mori Delphico enſe,
Poſtulanti a me poenas de patre Achille.
Pyladae autem connubium ſororis, cui promiſiſti,
Da, ſequens vita eos felix manet.
Menelae, ſine Oreſten imperare Argis:
Et tu rediens impera in Spartana terra,
Habens dotem uxoris, quae te multos
Dans in labores, huc reduxit.
Res urbis ego huic recte conſtituam,
Qui ipſum coegi interficere matrem.
O. O Apollo vates, in tuis oraculis
Non eras utique vanus, ſed verax!
Me quidem ſubierat metus, ne aliquem audiens
Daemonem, viderer audire tuam vocem.
Sed bene facta res, obtemperabo tuae orationi.
Ecce dimitto Hermionem a nece:

Et promitto conjugium, ſi dederit pater.
M. O Helena, filia Jovis, ſalve, ſuſpicio te,
Tenentem beatam ſedem Deorum.
Oreſtes, tibi ego deſpondeo filiam, [lia
Phoebo dicente: generoſus autem ex generoſa fami-
Ducens, ſis beatus et tu, et ego qui eam tibi do.
A. Vadat nunc quiſque quò mandamus,
Et deſinite contentionem. M. Oportet obedire.
O. Et ego talis: redeo in gratiam a calamitatibus,
Menelae, et propter tua oracula Apollo.

ANAPAESTI.

A. Ite nunc in viam, pulcherrimam
Deorum honorantes pacem. ego verò
Helenam ad aulam Jovis adducam,
Vadens per polum ſplendidorum aſtrorum,
Ubi Junoni, et Herculis uxori
Hebae, aſſidens dea hominibus
Erit, honorabilis ſemper ſacrificiis
Cum Tyndaridis filiis Jovis,
In rem nautarum curans mare.
C. O valde glorioſa victoria, meam
Vitam habeas,
Et non deſinas coronare!

FINIS.

BRITISH MUSEUM